

Princess

ดวงใจ ช่อบุษราคัม

พิณณ์อวี

ความรัก...ก็จุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

หนึ่ง

อากาศในเช้าวันนี้ไม่หนาวไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนอย่างเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ชีวิตอันเร่งรีบของชาวอาทิตย์อุทัยก็ยังคงเดินอย่างรวดเร็ว แบบนี้ต่อไปไม่ว่าจะเป็นฤดูไหน

ในช่วงที่อุณหภูมิลดลงจนเหลือประมาณยี่สิบต้นๆ ชาวโตเกียวก็ยังคงใส่เสื้อตัวบางเหมือนยามปกติ ไม่มีแม้แต่สเวตเตอร์ตัวเล็กๆ มาช่วยประท้วงความเย็น ตรงกันข้ามกับมิลิน หญิงสาวชาวไทยที่ย้ายมาพำนักอยู่ในโตเกียวเป็นเวลากว่าขวบปีได้ หล่อนห่อตัวเบาๆ เข้าหากัน เพราะไม่คุ้นชินกับอุณหภูมิที่ลดต่ำลงถึงขั้นนี้ คาร์ดิแกนตัวบางสีนวลที่ใส่อยู่ก็เพียงแค่ช่วยกันสายลมหนาว โตเกียวก็เป็นเช่นนี้...

อากาศไม่เย็นมากนักแต่ลมที่พัดมาทำให้รู้สึกเยือกได้เป็นพักๆ อย่างประหลาด มีคนบอกว่าหิมะในโตเกียวมักไม่ค่อยตก แต่แท้จริงแล้วทุกปีก็ยังคงมีตกปรอยๆ ลงมาให้เห็นตลอด

ใบแปะก๊วยสีเหลืองร่วงหล่นลงมาจากต้นเกือบหมดแล้ว พื้นถนนปูด้วยใบจนเป็นเสมือนพรมที่ดูไกลสุดลูกหูลูกตา ผลส้มยูซุติดตามถนนข้างทางกำลังเป็นสีเขียวแก่ เริ่มใกล้จะมีสีส้มแซม

ดวงตาสีนิลงามแลเลยฝูงชนที่แน่นหนา สอดสายสายตามองไปยังท้องถนน ก่อนที่รถจากรั้วสปอร์ตคันงามจะคลานเข้ามาจอดตรงหน้า กระจกสีขา

ลดลง พร้อมกับใบหน้าชาวสะอาด คมสัน ของชายคนหนึ่งที่ย้ายไล่เลี้ยวกับหล่อน จะยื่นออกมาแล้วบอก

“ขึ้นมาสิ คันข้างหลังบีบแตรไล่แล้ว”

“ค่ะ”

หญิงสาวกระสีกระวาดเดินข้ามไปฝั่งตรงข้าม แล้วเปิดประตูเข้าไปนั่ง ด้านในอีตเตอร์ที่อุ่นขึ้นทำให้รู้สึกดี ในขณะที่เจ้าของรถรีบเร่งขับรถออกไปจาก บริเวณนั้นโดยไว

“บอกก็ครั้งแล้วว่าเข้านี้ผมจะมารับ ไม่ต้องนั่งรถไฟไปเอง ยามาโนเตะ ตอนเช้าอัดกันแน่นยิ่งกว่าปลากะปอง คุณต้องเบียดเสียดกับใครอีกก็ไม่รู้”

คิ้วบางนิ้วเข้าหากันยามได้ยินคำเอ็ดจริงจัง...ชายหนุ่มผิวขาว ร่างสูงโปร่ง ดูออกจะผิดไปจากชาวญี่ปุ่นคนอื่นๆ ที่หล่อนรู้จัก เพราะเขาไม่ชอบการเดินทาง ด้วยระบบสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเบียดเสียดอยู่ท่ามกลางคนเป็น หมิ่นเป็นแสนในรถไฟสายยามาโนเตะที่วิ่งวนรอบเมืองโตเกียวในยามเช้า

หล่อนเสียอีกที่เป็นหญิงจากต่างแดน กลับเห็นว่าการใช้บริการรถไฟที่ เข้าถึงได้แทบทุกตารางนิ้วของญี่ปุ่นนั้นเป็นสิ่งที่ดี อย่างน้อยก็ประหยัดเงินใน กระเป๋าได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าครอบครัวของมิลินจะมีเงินให้ลูกสาวได้ใช้จ่าย มากเพียงใด แต่การประหยัดมัธยัสถ์ก็ยังเป็นการแสดงถึงความรอบคอบใน การใช้ชีวิตที่บีบตาของหล่อนสอนอยู่เสมอไม่ได้ขาด ทว่าการอยู่กับโคบายาชิ กลับทำให้หล่อนรู้สึกว่าการใช้ชีวิตต้องห่างไกลคำว่ามัธยัสถ์เหลือเกิน

“ฉันก็แค่ไม่อยากให้คุณลำบาก คุณต้องรีบไปโรงพยาบาลไม่ใช่หรือคะ”

“วันนี้เป็นวันว่างของผม มารี จำไม่ได้หรือไง” ไตสุเกะ โคบายาชิ ตอบ ดวงตาสีเข้มดูอ่อนลงยามทอดมองใบหน้าเรียวหวาน ริมนีปากงามเป็นกระจับ “หลังคุณเลิกเรียนมีนัดกับผมนะ อย่าลืม”

“ค่ะ” มิลินพิมพ์ตอบ ดวงตาไหลมองออกไปนอกถนน...ใบแปะก๊วย สีเหลืองร่วงหล่นลงบนพื้น เรียงรายราวกับเป็นพื้นพรม มีคนญี่ปุ่นแก่ๆ คอย เดินกวาดอย่างชะมัดเข้มข้น แลดูมีความสุข

“คุณอยากไปที่ไหนเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“ฉันเหรอคะ”

มิลินทวนคำพลาถนึ่งคิด ในความรู้สึกของคนที่อยู่โตเกี่ยวมาเป็นเวลา
ปีกว่า ที่ได้ก็ไม่ว่ายพิเศษ เลยเฉยๆ และค่อนไปทางนำเบือเสียมากกว่า จะไป
ชอบบิง ทุกย่านหล่อนก็เคยไปเดินมาหมดแล้ว ครั้นจะไปท่องเที่ยวตามสถานที่
ไกลออกไป คนข้างตัวก็ไม่ว่ายพอใจนัก ออกปากห้ามอยู่เสมอเรื่องความ
ปลอดภัย ทั้งที่โตเกี่ยวแทบจะเป็นหนึ่งในเมืองที่ติดอันดับต้นๆ ของความ
ปลอดภัยบนโลกนี้ก็ตาม

“โตใจบุญ ไม่เป็นไร ไร่ว่ายคิดอีกที่ตอนที่คุณใกล้จะเลิกเรียน อย่าปิด
โทรศัพท์นะมารี ผมจะมารอ”

ระยะทางระหว่างสถานีรถไฟและมหาวิทยาลัยของหล่อนนั้นไม่ได้ไกล
กันเลย ชั่วไม่กี่อึดใจ รถคันงามก็คลานเข้าไปจอดตรงหน้าอาคารเรียน ยังมี
เวลาเหลืออีกกว่าสิบห้านาที มิลินทหยิบกระเป๋า ทว่าก็ไม่ไ่ว่ายไปกว่ามือหนาที่เอื่อม
มาคว่ำข้อมือกลมกลิ้งของหล่อนไ่ว่ายแล้วก้มหน้าลงมากะชิบ

“มอร์นึ่ง คิส”

“ซูมิมาเซน” มิลินทเบียงหน้าหนี

มอร์นึ่งคิส...แม้จะคบหาดูใจกันมาได้หลายเดือน แต่...มิลินทยังคงรู้สึก
ตะขิดตะขวงใจเมื่อเขาเข้ามาใกล้จนถึงเนื้อถึงตัว...เพราะหล่อนหวงตัว?...หรือ
อาจจะเพราะหล่อนเกิดมาในเมืองที่ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ...หรือ...อาจ
จะเป็นเพราะใจของหล่อนเองที่ยังไม่แนใจ...

โคบายาชิถอนหายใจด้วยความไม่สบอารมณ์ ไบหน้าคมสันตุ้กระด้าง
ขึ้นเพราะความหงุดหงิด จนสุดท้ายหล่อนก็อ่อนใจ ต้องโน้มศีรษะเข้าไปใกล้
แล้วแตะริมฝีปากลงเบาๆ กับคางสากที่มีเคราสีเขียวขึ้นจางๆ แล้วถอยออกห่าง

“แค่นี้เขาไม่เรียกว่ามอร์นึ่งคิสหรอก”

“คนอื่นเขามอง...”

“อีกตั้งหลายชั่วโมงกว่าผมจะได้เจอคุณอีก” เสียงอ่อนนอดอ่อน ทำให้

รู้สึกสงสาร หากหล่อนกลับไม่รู้สึกละเลยว่าริมฝีปากเรียวนั้นตึงตูดให้เข้าหา ไม่รู้สึกว่ามีประกายไฟที่พร้อมจะปะทุขึ้นมาเหมือนอย่างที่เคยคาดว่าจะเป็น

จริงอยู่ว่าการอยู่เพียงลำพังในต่างแดนนั้นทำให้รู้สึกเหงาได้ง่าย ชีวิตของหล่อนจึงมีความสุขขึ้นเมื่อได้รู้จักกับนายแพทย์โคบายาชิ นายแพทย์หนุ่มรูปงามที่เพียบพร้อมไปทุกด้าน ทั้งรูปทรัพย์ ชาติตระกูล นำอิจฉาเสียนคนคนไทยหลายคนที่รู้จักกับหล่อนต่างเปรยให้ได้ยินอยู่บ่อยครั้ง แต่นานไปหล่อนกลับรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างเป็นเส้นจางๆ กั้นขวางตรงกลางไว้

“ฉันไปเรียนก่อนนะคะ แล้วเจอกันใหม่” มิลินต์บทยสนทนาไม่ตามใจอีกฝ่ายไปมากกว่านี้ ก่อนจะเปิดประตู แล้วก้าวลงมายืนนอกรถ ถอนหายใจเมื่อเห็นรถเขาค่อยๆ เคลื่อนออกไปจนไกลสายตา

ผู้ชายบางคนเยี่ยมไปด้วยเสน่ห์ เหมือนไฟที่มีแรงดึงดูดประหลาดชวนให้เข้าหาในสายตาของคนอื่น แต่เมื่อได้เข้าไปใกล้พูดคุยสนทนาแล้ว อาจรู้สึกได้ว่าภาพที่เห็นต่างจากสิ่งที่เป็นราวกับฟ้าดิน

บางครั้งมิลินท์ก็อยากมีเวลาเพื่อพิสูจน์ให้แน่ใจก่อนว่า คนที่อยู่ในขณะนี้ คือคนที่ใช่คนนั้นแล้วจริงๆ

“เมื่อก็ฉันเห็นเหมือนโคบายาชิซึ่งมาส่งเธอมีม”

กานดา เพื่อนชาวไทยร่วมคลาสคนเดียวของมิลินท์ หล่อนเป็นหญิงร่างเล็ก ใบหน้าไม่โดดเด่นสะดุดตาเหมือนเพื่อนสาว ทว่าความเชี่ยวชาญทำให้หล่อนสามารถแต่งแต้มใบหน้าด้วยเครื่องสำอางจนกลมจุดด้อยได้อย่างมืออาชีพ ดวงตาเรียวเล็กของคณมีเชื้อจีน วาดไว้ด้วยอายไลเนอร์โฉบเฉี่ยวเลดูชวนมอง ยามหล่อนจับจ้องใบหน้าต่างๆ ของเพื่อนตัวเองด้วยความอิจฉา

“โชคดีจริงๆ เลย ผู้หญิงอย่างมีม เพียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง แล้วก็ยังได้คุณหมอที่เพอร์เฟกต์อย่างโคบายาชิซึ่งมาเป็นแฟนอีกด้วย”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกกาน” มิลินต์ตอบอย่างถ่อมตน วางกระเป๋าลงบนโต๊ะเรียนที่อาจารย์ยังไม่ถึง “เราก็แค่ดูใจกันอยู่เท่านั้นเอง อนาคตจะเป็นยังไง

ยังไม่มีใครรู้เลย โคบายาชิซึ่งมีตัวเลือกมากมาย บางทีเขาอาจจะไม่ได้จริงจังอะไรกับมีมมากมายขนาดนั้นก็ได้”

“แต่เขาก็ดูหลงใหลเธอมากอยู่นะ มารับส่งเข้าเย็นจนทำแทบไม่ได้ติดดิน เธอกลายเป็นนางฟ้าแสนสบายไปเลย ใครๆ ก็อิจฉา เขาออกจะประกาศไปทั่วว่าเธอคือคนของเขา”

“ฉันไม่ได้ต้องการอย่างนั้นสักหน่อย” ‘นางฟ้า’ ถอนหายใจ หลุบตาลงมองโต๊ะและปลายนิ้วตัวเองอย่างครุ่นคิด “บางครั้งฉันก็ต้องการมีชีวิตอย่างธรรมดาๆ บ้างเท่านั้นเอง พ่อกับแม่ฉันก็เลี้ยงฉันมาอย่างคนติดดิน”

“แต่บ้านโคบายาชิซึ่งไม่ได้เลี้ยงลูกมาอย่างบ้านเธอนะมีมี โคบายาชิซึ่งนะ เป็นคุณหนูแท้ๆ เลย ถ้าเธอตกลงปลงใจกับเขา ยังไงเธอก็มาติดดินเหมือนเก่าไม่ได้”

“นั่นสินะ”

มิลินแหม้มปาก ตาเลื่อนลอยยามครุ่นคิด ฐานะของครอบครัวโคบายาชิ นั้นเรียกได้ว่าร่ำรวยล้นฟ้า ตระกูลเจ้าของธุรกิจขนส่งรายใหญ่ในโตเกียวและจังหวัดอื่นๆ ของประเทศญี่ปุ่น พี่ชายและพี่สาวของเธอแต่ละคนออกโทรทัศน์ให้เห็นอยู่บ่อย ส่วน ไตสุเกะ โคบายาชิ แม้จะเป็นคนสุดท้ายที่เลือกมาเรียนสายแพทยศาสตร์แตกต่างจากคนอื่น แต่เจ้าตัวก็มีเลือดของตระกูลอยู่อย่างเข้มข้น

หลายครั้งที่ความเห็นของหล่อนกับเขาไม่ตรงกัน ตามประสาคนที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ชายที่มีบทบาทใหญ่ในสังคม ส่วนหล่อนเองก็เป็นผู้หญิงที่มีแนวคิดตามสังคมสมัยใหม่...แต่เพื่อยุติความขัดแย้ง มิลินจำต้องนิ่งเฉยเสีย ตามใจเขาได้ในบางเรื่อง แต่บางเรื่องบางราวหล่อนก็ต้องวางเฉย...ไม่ได้โต้แย้ง...ไม่ทำตาม...และก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อเขาไปหมดทุกเรื่องเช่นกัน

“เธอน่า ไม่ยอมไปอยู่คอนโดฯ ของโคบายาชิซึ่งที่รปภงหิง วิวดิจจะตายคอนโดฯ ตรงนั้นราคาแพงมากๆ เลยนะ อยู่ใกล้โคบายาชิซึ่ง เขาก็จะได้มา

รับส่งเธอทุกวัน ไม่ต้องลำบากขึ้นรถไฟมาเอง ห้องใหม่ที่เธอไปเช่าอยู่ตรง
ชินนากะวะถูกก็จริง แต่มั่นก็ไกลมากเลยนะ แถมตอนเช้ายามาโนะตะก็แน่นอน
อย่างกับปลากะบอง โคบายาซึก็ไม่ยอมให้เธอนั่งรถไฟเลยไม่ใช่หรอ”

“เป็นแคแฟนกันไม่กี่เดือน จะให้ฉันย้ายไปอยู่บ้านเขาเลยมันดูไม่ดี
หรอกกาน” มิลินออกความเห็นแม้จะขัดแย้งกับความคิดของสาวที่ดูหัวสมัย
ใหม่อย่างกานดา... โลกสมัยใหม่ช่างหมุนไปไวเหลือเกิน จนบางครั้งหญิงสาว
อดคิดสงสัย หรือบางเรื่องหล่อนจะหัวโบราณไปจึงยังคงวิตกกับเรื่องเหล่านี้
อยู่หนอ “ห้องใหม่ของฉันไกลหน่อยแต่ก็อยู่ใกล้สถานีรถไฟนะ ราคาก็ไม่แพง
มากเท่าไร เจ้าของก็ใจดีมาก”

“โอ๊ยเอ็มม นี่ฉันจะสอน” เพื่อนสุดที่รักตบเบาแล้วลดเสียงลงกระซิบ-
กระซิบ “พูดตรงๆ เลยนะ ในเมื่อเรื่องราวมั่นดำเนินมาถึงขั้นนี้ โคบายาซึซัง
ก็หลงใหลเธอมากจนแทบประเคนให้ได้ทุกอย่าง สิ่งที่คุณควรทำก็คือจับเขา
เอาไว้ให้อยู่มือ แต่งงาน หรือไม่มีลูกกับเขา เท่านี้เธอก็จะสบายไปทั้งชีวิต ไม่
ต้องมาเรียนให้เหนื่อยแบบนี้ด้วยซ้ำไป”

คำแนะนำนั้นทำให้คนฟังรู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งๆ บางอย่างจุกอยู่ใน
ลำคอ หรืออาจเป็นเพราะเรื่องทำนองนี้หล่อนจะหัวโบราณไปเสียแล้วจริงๆ

“กลับมาเสียตึกเขียว มารีซัง โคบายาซึซังเพิ่งมาส่งหรือ” เสียงทักดัง
มาจากด้านในรั้วของคอร์ตที่หล่อนอาศัยอยู่ โมะฟูโอะ ยามาตะ เจ้าของหอพัก
วัยค่อนข้างไปทางชราเดินออกมาจากในห้องเล็กและแคบติดกับทางเดิน ครั้น
มิลินเห็นถนัดก็คลี่ยิ้ม

“โอ้ก้าซัง ยังไม่นอนอีกหรือคะ” มิลินก็เหมือนทุกคนในบ้าน เรียกแทน
สรรพนามของคุณนายยามาตะด้วยคำว่า ‘โอ้ก้าซัง’ ที่แปลว่าแม่

“จะนอนได้ยังไง วันนี้สมาชิกรักยังกลับมาไม่ครบทุกคนเลย เหลือเรา
คนสุดท้ายนี้แหละมารีซัง ประเดี๋ยวฉันก็จะปิดประตูแล้ว”

“โอ้โตซังล่ะคะ” หญิงสาวถามถึง ฮิโตะชิ ยามาตะ สามีของโมะฟูโอะ

ที่ปกติแล้วจะเห็นทำงานอยู่คู่กันไม่ได้ขาด การเรียกขานแทนชื่อด้วยสรรพนามว่า พ่อหรือแม่นั้นทำให้คนในชินากะวะอินรู้สึกอบอุ่นเหมือนได้อยู่บ้านของตัวเอง

“โอโธซึ่งกำลังซ่อมห้องน้ำของกอนโตะซึ่งที่ขึ้นห้า สายจิตน้ำมันหักก็เลยต้องเปลี่ยนอันใหม่ ไม่รู้กอนโตะใช้อะไรไหน หักปีกเลย” คุณนายยามาตะหัวเราะคิก ยามนี้ถึงสี่หน้าของสมาชิกในคอร์ต หล่อนรักทุกคนเหมือนเป็นลูกของตัวเอง และโชคคิดว่าสมาชิกของชินากะวะอินนี้ไม่เคยสร้างปัญหาร้ายแรงให้ต้องเดือดร้อนเลย

“อากาศเย็นแล้ว โอ้กำลังไม่เข้าไปนอนในห้องหรือคะ ตรงนี้หนาวจะแย่” มิลินดูมือเข้าหากัน แม้จะเป็นเพียงเริ่มต้นของฤดูหนาว แต่พอเริ่มตึกโตเกี่ยวกับเย็นไม่ใช่หน่อยเลย ดีว่าเสื้อคาร์ดิแกนตัวบางๆ นี้ช่วยป้องกันลมหนาวไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คุณนายยามาตะส่ายหน้า บัญชีไปทางร้านสะดวกซื้อที่อยู่ไม่ไกลจากคอร์ตแล้วว่า

“จะไปซื้อของที่ลอร์สันสักหน่อย ตึกป้านี้กำลังลดราคาดีเลยที่เดียว”

“หนูไปเป็นเพื่อนไหมคะ”

“ยินดีเลยจ๊ะ”

หญิงสาวยิ้ม แล้วเดินไปกับคุณนายยามาตะอย่างไม่เร่งรีบ นึกชื่นชมในความคล่องแคล่วของอีกฝ่าย แม้ขณะนี้จะอายุมากแล้ว แต่ก็ยังแลดูกระฉับกระเฉง เหมือนกับหญิงสูงวัยชาวญี่ปุ่นอีกหลายคนที่ยังทำงานเล็กๆ น้อยๆ เพื่อช่วยเหลือสังคมอยู่

ร้านลอร์สันอยู่แค่ช่วงหัวมุมถนน กลิ่นแกงกะหรี่ที่ล่องที่ลูก้าเอามาอุ่นหอมออกมาจากด้านในจนมิลินรู้สึกหิว นึกถึงบะหมี่ร้อนๆ ในร้านอาหารชื่อดังซึ่งเป็นที่โปรดปรานของหญิงสาวมาก ทว่าตรงกันข้ามกับโคบายาชิ ที่มักจะแบ่ปากใส่บะหมี่เหล่านั้นด้วยความรังเกียจ

“กินแต่บะหมี่จะได้พลังงานที่ไหน ยิ่งร้านข้างทางคุณไม่ควรจะกินนะ

เพราะเบคที่เรียอาจจะทำให้ลำไส้ของคุณอักเสบได้ คนในร้านก็เยอะจะตาย ยัวะยัยอย่างกับหนอน”

มิลินจึงต้องแอบรับประทานเป็นครั้งคราวเมื่อได้อยู่เพียงลำพัง หรืออยู่กับกานดา ซึ่งเป็นนักเรียนทุนและต้องประหยัดดอดอม ชิวชีวิตของมิลินแทบไม่รู้จกคำว่าดอดอมหรือดอดอยากเลยหากไม่ได้รู้จกกับกานดา โดยเฉพาะยังได้พบกับโคบายาชิ ก็เหมือนกับว่าเท้าของหล่อนไม่ได้แตะพื้นดินเลย

ตรงหน้าร้านลอร์สันนั้นยังเปิดไฟสว่าง มีคนเดินเข้าออกนานครั้ง ยามดึกตื่นส่วนมากมักจะเป็นคนที่ทำงานในเวลากลางคืน ร้านทำบาร์เล็กๆ ไว้พร้อมทั้งกระตักน้ำร้อน ให้ลูกค้าได้นั่งรับประทานก่อนจะออกไปทำงานกะดึก

และ ณ ที่แห่งนี้ สายตาของมิลินแลเลยไปเห็นชายร่างสูงโปร่งทว่าดูสมส่วน สภาพท่าทางดูเซอร์ ใส่เสื้อคลุมขะมุขะมอม ผมยาวประบ่าถูกมัดรวบเอาไว้ด้านหลังอย่างไม่ใคร่ใส่ใจนัก เหมือนกับพวกจ๊กโก่ข้างทาง ในมือมีบะหมี่ถ้วยเล็กราคาไม่แพง ที่เจ้าตัวกำลังคืบใส่ปากเร็วๆ ด้วยความหิวโหย

อากัปกริยาของเขาดูน่าสงสาร ร่างกายซูบผอม มือหนาดูด้าน เขาคงเป็นคนจร...มิลินคิดในใจ คล้ายกับคนจรที่ชอบนอนอยู่ตามสถานีรถไฟหลายแห่งในโตเกียว

“ตายจริงซินจิ นั้นซินจิใช้รีเปลา”

เสียงคนที่เดินมาด้วยกันกับหญิงสาวอุทาน ทำให้เจ้าตัวหันกลับมามองดวงตาคู่คมสีน้ำตาลเข้มเบิกขึ้นน้อยๆ เมื่อเห็นว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร ขณะที่คุณนายยามาตะรีบรูดเข้าไปหาโดยเร็ว มือผอมเล็กลูบขึ้นลงตามเสื้อผ้าขะมุขะมอมของอีกฝ่ายด้วยความดีใจ

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่หายไปไหนมาตั้งเป็นเดือน ไม่ติดตอส่งข่าวมาบ้างเลย โอโตจังนี่เธอเป็นอะไรไปแล้วเสียอีก โอโตจังเป็นห่วงมากเลยรู้หรือเปล่า ทำไมทำแบบนี้ ทื่อ?...ซินจิ”

“โอก้าซังมาได้ยังไง”

“ตาลูกโง่ ไม่เคยคิดเลยว่ามีใครเขาเป็นห่วง ถ้ายังทำแบบนี้อีก วันหลังจะไม่ให้อยู่ที่ซิงกาอะวะอินนี้อีกแล้ว อยากไปประเทร่ร้อนที่ไหนก็เชิญเลย”

ท่าทางไว้วายพุ่มพ่ายทำให้คนในร้านต่างหันมามอง คนที่ถูกเรียกว่า ‘ซินจิ’ โอบร่างของคุณนายยามาตะไว้แน่นคล้ายปลอบใจ และอ่อนอย่างคนรู้สึกถึงความผิดของตัวเอง

“ผมลืมนเบอร์โทรศัพท์ของไอโต้ซัง ก็เลยไม่ได้โทรศัพท์หา”

“เหตุผลโง่ๆ ตลอด ใครจะเชื่อ นี่ดูสิผมมลงไปตั้งเท่าไร” เจ้าของซิงกาอะวะอินยังคงพร่ำบ่น เขาคงเป็นใครสักคนที่ครอบครัวยามาตะรักมาก หรืออาจจะเป็นลูกแท้ๆ แต่มีลินก็ไม่เคยได้ยินว่ายามาตะซังทั้งสามมีและภรรยาจะมีบุตรเลย และทุกคนก็บอกเป็นเสียงเดียวว่า ที่ทั้งคู่ต่างดูแลสมาชิกในหอดีเหมือนลูกตัวเอง ก็เพราะเพื่อทดแทนความเหงาของการไม่มีทายาทสืบสกุล ชายตรงหน้าคงดูแย่งลงจริงอย่างที่โอก่าซังบอก เพราะเมื่อสังเกตให้ดีแล้ว จะเห็นถึงความอ่อนระโหยบนใบหน้าคมคร้ำมนั้นได้ถนัด ถ้วยกระดาษหนึ่งใบที่วางเปล่าวางอยู่บนบาร์ มีเพียงเศษน้ำก้นถ้วยที่เหลือ เจ้าตัวคงรับประทานไปจนหมดเกลี้ยงแล้ว แต่ก็คงไม่ทำให้หายหิว

ดวงตาสีเข้มหันมามองหญิงสาวหลังจากที่คุณนายยามาตะหยุดพร่ำบ่น มีลินยิ้มให้คุณแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักด้วยมิตรไมตรี ดวงหน้างามกระจ่าง ดวงตาทอประกายอ่อนโยนรับกับริมฝีปากเป็นกระจับงาม

เพราะรอยยิ้มนั้นทำให้คุณแปลกหน้าเผลอหยุดมองหญิงสาวตรงหน้า อยู่ชั่วอึดใจที่ยาวนาน ก่อนจะละลายตาเมื่อรู้สึกตัว ใบหน้าร้อน ขณะยกมือหนาเสยผมตัวเองลวกๆ พยายามจะทำตัวเองไม่ให้มีสภาพน่าทุเรศทุรังนักโดยอัตโนมัติ

“ซินจิ ฉันลืมนแนะนำไป นี่มาริซัง สมาชิกใหม่ของคอร์ตเรา มาริซังเป็นนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นอยู่ที่วาเซดะ มาเรียนได้ปีกว่าๆ แล้ว แต่เพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี้กับเราเอง มาริซัง นี่ซินจิ รู้จักกันไว้สิ” คุณนายยามาตะหันมาแนะนำตัว

ให้แก่หญิงสาวที่ยืนหนึ่งอยู่ด้านหลังเป็นเวลานานอย่างสุภาพ ตามมาตรฐานของชาวญี่ปุ่น

“ฮาจิเมะมาซึเตะ ซินจิเดสึ” เขายื่นมือมาให้พร้อมก้มเอียงศีรษะอย่างคนมีมารยาท ดวงตาสีเข้มนิ่งคงทอดมองหญิงสาว รวกับจะพิจารณาทุกตารางมิลลิเมตรบนใบหน้านั้นให้ละเอียดโดยที่คนมองไม่รู้สึกรู้สีกตัว

“ฮาจิเมะมาซึเตะ มารีเดสึ โดโตะ โยโรซิคุ”

หญิงสาวนึกว่ายามมีสัมผัสกัน รู้สึกได้ว่ามือของเขาอุ่น อาจจะเพราะบะหมี่ถ้วยนั้นที่เพิ่งรับประทานเสร็จ ทำให้ความอุ่นยังหลงเหลือ แต่มีลินก็ประหลาดใจ ว่าเหตุใดกลิ่นถึงรู้สึกถึงความอุ่นจากมือเขาเหมือนมันมีชีวิตและค่อยๆ คืบคลานขึ้นมาบนมือของหล่อนด้วยเช่นกัน

“เอ๊ะ...ฉันลืมไป ซินจิ เธอมาจากประเทศไทยเหมือนกับมารีซึ่งนี่นา ตายจริง ซินจิอยู่มานานจนฉันนี่ถือว่าเป็นคนญี่ปุ่นเสียแล้ว”

คำบอกนั้นทำให้มีลินต้องหันกลับไปมองผู้ชายร่างมอมแมมตรงหน้าอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่ต่างไป แล้วเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจก่อนจะคลี่ยิ้ม

“คุณเป็นคนไทยหรือคะ” มีลินถามเป็นภาษาไทย น้ำเสียงใสและเป็นกันเองขึ้นขณะที่มองอีกฝ่ายด้วยความคาดหวัง เพราะแม้ว่าหล่อนจะมาเรียนในวาเซดะ แต่ก็ได้รู้จักกับคนไทยน้อยเหลือเกิน ต่างกับกานดา ที่มีเพื่อนอยู่มากมายจนแทบจะทั่วโตเกียว

“ดีจังเลยนะคะ เรามาจากประเทศเดียวกัน”

“ผมเป็นคนไทย” สำเนียงชัดแจ่มนั้นบอกว่าเขาเป็นคนไทยแท้ แม้สีหน้าจะดูอ่อนระโหย แต่น้ำเสียงนั้นยังฟังออกว่าเจ้าตัวนี้ก็ยินดีเช่นกันเพราะดวงตาสีเข้มนิ่งดูสุขสการ

“ผมชื่อภาม...คุณชื่อไทยว่าอะไรหรือ ผมว่ามารีไม่น่าจะใช้ชื่อจริงของคุณ”

“มีลินค่ะ เรียกฉันว่ามีก็ได้ ชื่อเล่นภาษาไทยของฉัน มารีนี่เพื่อนที่นี่เป็นคนตั้งให้ค่ะ”

“คุณมี้ม ชื่อเหมือนผึ้ง ยินดีที่ได้รู้จัก คุณมาพักที่ชินากะวะอินน์นานหรือยัง”

“ได้สักเดือนกว่าๆ แล้วค่ะ เพิ่งย้ายมาจากแถวโยโยจิ คุณมาอยู่ก่อนหน้าที่นี่นานแล้วหรือคะ”

“ก็สัก...” ชายหนุ่มมกลอกตาเหมือนนึกย้อนกลับไปในความหลัง แหวตาดูอ่อนลงเล็กน้อย แต่เพียงน้อยนิดเท่านั้น ก่อนที่เจ้าตัวจะตอบกลับมา “สักสิบปีได้กระมัง ตั้งแต่ผมมาเรียน จนตอนนี้ทำงานมาสี่ห้าปีแล้ว”

“อ้อ ดิฉันเลยนะคะ ตอนแรกฉันนึกว่าคุณเป็นลูกชายของคุณยามาตะเสียอีก ดูโอ้ก้าซังเป็นห่วงคุณมาก” หญิงสาวบอก ครั้นมีเวลาอีกครั้งก็พินิจพิจารณาเขาอย่างละเอียด

เขาช่างต่างไปจากคนไทยทุกคนที่หล่อจนเคยรู้จัก เพราะสภาพดูเหมือนคนจร ผมยาวที่รวบไว้ยังทำให้เขาดูเซอร์ หล่อนนึกไม่ออกเลยว่าเขาจะทำงานอะไร คนไทยส่วนใหญ่ที่นี่มักเรียนและทำงานเกี่ยวกับสาขาวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม หรือไม่ก็ภาษา แต่ดูท่าทางชายที่ถูกเรียกว่าชินิจินี้ จะไม่มีเค้าของอาชีพเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย

“รู้จักกันหรือยังจ๊ะ” คุณนายยามาตะพูดแทรกขึ้นมาหลังจากยืนฟังทั้งสองพูดกันเป็นภาษาไทยอยู่พักใหญ่ มิลินกระแอมเมื่อรู้สึกตัว และเปลี่ยนมาใช้ภาษาญี่ปุ่นเหมือนดังเดิม

“รู้จักคร่าวๆ เท่านั้นค่ะโอ้ก้าซัง เพิ่งบอกไปว่าหนูนึกว่าคุณชินิจิเป็นลูกชายของโอ้ก้าซัง”

“ฉันไม่มีลูกหรือมาริชัง” มือผมมๆ โอบกอดเอวของชินิจิไว้แน่น “มีแต่เขาที่แหละที่ฉันรักเหมือนลูกตัวเอง โอ้โตซังก็เหมือนกัน ชินิจิเขาก็เป็นคนที่มาเช่าห้องพักของฉันเมื่อหลายปีก่อน เมื่อก่อนเขามากับเพื่อน แต่ตอนนี้เพื่อนเขากลับเมืองไทยไปแล้ว”

“ผมก็เหมือนคนที่โอ้โตซังเก็บมาเลี้ยง” งามช่วยอธิบายเป็นภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้บุคคลที่สามเข้าใจ “ผมระเห่ร้อนไปมาในญี่ปุ่น ประจวบเหมาะกับ

เพื่อนผมชวนมาเช่าห้องที่นั่นเพราะราคาไม่แพง ผมก็เลยตามมา ตอนแรกผมอยู่ชั้นบน แต่พอเพื่อนไปแล้วห้องชั้นบนก็แพงเกินไปสำหรับอยู่คนเดียวอย่างผม ตอนนั้นก็เลยโชคคิดที่โอโต้ซังใจดีให้อยู่ห้องใต้บันไดจริงๆ มันเป็นห้องของคนงาน ผมก็ทำงานช่วยเหลือโอโต้ซังเล็กๆ น้อยๆ แลกกับห้องพักราคาไม่แพง”

“แล้วปกติคุณทำงานอะไรคะ”

“ผมหรือ” งามยกไหล่ ตอบเรียบเรื่อยอย่างไม่สนใจท่าทางของคนฟัง “ผมก็ทำไปเรื่อย เป็นเด็กเสิร์ฟในผับ รับจ้างนั่งคุยกับผู้หญิงที่อยากให้มีผู้ชายมาเอาใจ ดูแลกรูปทัวร์”

“คุณเป็นโฮสต์หรือคะ” มิลินีหัวหน้าน้อยๆ อย่างเปลoton ประหลาดใจ ดวงตาของหล่อนยามมองอีกฝ่ายฉายแววบางอย่างที่เจ้าตัวไม่ทันได้ปิดให้มิดชิด

“ผมทำเป็นพาร์ตไทม์อยู่ที่อัลคาทราช ผับในชินจูกุของเพื่อนผม ปกติผมก็ไม่ได้เป็นโฮสต์หรือก ทำมาตั้งแต่เด็ก ก็เป็นแค่เด็กเสิร์ฟ แล้วก็ขยับขึ้นมาเป็นผู้ช่วยผู้จัดการร้านธรรมดา ยกเว้นถ้ามีแขกวิโอพีที่ผมต้องไปช่วยรับรองหน้าที่เอนเตอร์เทนลูกค้าเก๋านั่นหน้าที่พิเศษของผม”

คำพูดเหล่านั้นฟังดูราบเรียบเหมือนคนพูดไม่คิดอะไร แต่ในน้ำเสียงเล็กๆ กลับดูแปร่งลง มิลินีไม่ทันสังเกตถึงความผิดปกติ เพราะในใจกำลังรู้สึกเพื่อนๆ ซมๆ อ้อ...หล่อนคงจะเป็นคนหัวโบราณอีกแล้ว ที่เห็นว่าอาชีพพวกนี้มีภาพลักษณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก

ผู้ชายขายบริการ? หรือเขากำลังจะบอกหล่อนทางอ้อมว่าตัวเองทำอาชีพเช่นนั้น

“ชินจินะ รู้จักทุกผับทุกบาร์ในชินจูกุเลยละมาริ เขาไปทำมาหมดแล้ว”

“แล้วคุณไม่มีงานประจำหรือคะ”

“ไม่มี” ชายหนุ่มปฏิเสธ หลบตาลงมองปลายรองเท้าผ้าใบเก่าๆ ของตัวเองยามบอก “ผมก็ระเห่ร้อนไปเรื่อย มีงานที่ไหนให้ทำก็ทำไป พอให้มี

สตาจค์ค่าขนม”

ดวงตาคู่คมซ้อนขึ้นมัลอบมองอากัปกริยาของหญิงสาวตรงหน้าอย่างพิลึก ริมฝีปากเรียวแยมเหยียดเป็นรอยยิ้มกระด้าง เมื่อเห็นท่าทางแสดงความอีต้อัดใจของหญิงสาว

ไม่แปลกนักหรอก คนที่ได้รู้จักเขามีอยู่สองประเภท ประเภทที่หนึ่งคือซิงซังรังเกียจในงานที่เขาทำ ว่าเป็นงานชั้นต่ำเพราะไม่ต่างอะไรกับขายบริการให้แก่ผู้อื่น และอีกประเภทคือหลงใหลพอใจในรูปทรัพย์และเสน่ห์ทางบุรุษเพศที่ซ่อนอยู่ภายใต้ท่าทางแสนเซอร์ชะมุขะมอมของเขา เสน่ห์ที่ได้มาด้วยงานการที่ใครหลายคนต่างมองว่าต่ำชั้นนั่นเอง

ภามก็ไม่เคยทำสำรวจสถิติเสียด้วยว่า ในบรรดาสองประเภทที่เป็นอยู่นี้ สาวเชื้อชาติไหนจะเป็นประเภทใดมากกว่ากัน

น่าน้อยเนื้อต่ำใจ แต่ชีวิตของเขาก็ผ่านความหยาบกระด้างมาจนรู้สึกชินชา ในใจจึงเพียงแค่รู้สึกอึดคริมเท่านั้น

“ซินจิ เขาเป็นประเภทคนเร่ร่อน ก่อนหน้านี้ก็มาญี่ปุ่นคนเดียว กัดฟันทำงานส่งตัวเองจนเรียนจบ เธอบอกว่าไม่มีบ้านที่ไทย ใช่ไหมซินจิ”

“ไม่มีหรอกครับ” น้ำเสียงเขาตอบขัดถ้อยขัดคำ ดวงตาวาวโรจน์ขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนจะหายวับไปราวกับเจ้าตัวดัดมันทิ้งลงทันใด “ผมไม่มีบ้านที่อื่นนอกจากที่นี่เท่านั้น”

“แล้วตอนเด็กคุณเติบโตมาจากที่ไหนคะ”

“ผมก็จำไม่ได้แล้วสินะ” ท่าทางนั้นยียวนเหมือนคนไม่ใส่ใจจะจำเสียมากกว่า เจ้าตัวกวาดถ้วยกระดาดะทั้งหมดลงแยกใส่ในถังขยะตามประเภท ก่อนจะซุกมือใส่กระเป๋ากางเกง “มันนานเกินไปแล้วผมก็ซึกจะลืมๆ”

มิลินทราบว่าเขาไม่ได้ลืม หากเจ้าตัวอยากเก็บไว้ไม่ยอมยกให้ใครรื้อฟื้น... หล่อนก็เสร้างเฉยเสีย ไม่ต่อล้อต่อความใดอีก มองเขาหันไปถามไถ่คุณนายยามาตะด้วยความใส่ใจ

“โอ้กำลังจะมาซื้ออะไร มาถึงตั้งนานแล้วยังไม่ซื้อเสียที”

“น้ำมันพืช ของเก่าหมดแล้ว ฟุ้งนี้เข้าจะทอดไข่ให้มารีซังกินก่อนออกไปเรียน ก็เลยเดินมาซื้อ”

“ผมไปหยิบให้” ภามกระวีกระวาดเดินไปหยิบน้ำมันพืชที่ตั้งรวมอยู่กับน้ำมันประเภทอื่นขึ้นมาแล้วเดินไปจะจ่ายสตางค์ แต่คุณนายยามาตะรีบเดินเข้าไปแทรก แล้ววางเหรียญห้าร้อยเยนสองเหรียญบนถาดรับสตางค์

“มีสตางค์แล้วหรือ ดูสภาพสิ เหมือนคนร่ำรวยไม่มีผิด”

“ผมเพิ่งกลับมาจากโทบะ” ภามพูด พร้อมกับรับน้ำมันพืชขวดใหญ่มาถือ แล้วเดินออกมาจากร้านลอร์สัน

“โทบะ? ไปทำอะไรไกลถึงโทบะ ไม่เห็นจะบอกข่าวคราวอะไรกันเลย อยู่ดีๆ ก็หายไปตลอด ถ้าทำอย่างนี้อีกโอโด้ซังจะไม่ให้อภัยแล้วนะ”

“ผมไปเยี่ยมเพื่อน ลงไปถึงชิมะแล้วแวะกลับมาพักที่โทบะ พอดีเพื่อนผมจะย้ายกลับไปอยู่กับครอบครัวของเขาที่โนเ่ เขาก็เลยโทรศัพท์มาชวนผมไปอยู่เป็นเพื่อนเขา เราไปเลี้ยงหอยมุกกันนะครับ”

“อะไรนะ จะย้ายออกจากโตเกียวหรือ”

“ยังไม่ใช้ตอนนี้หรอกครับ” ภามรีบเอ่ยแก้ สีหน้าสลดลงของคุณนายยามาตะ ทำให้หญิงสาวที่เดินตามมาและลอบสังเกตอยู่อย่างเงิบๆ นั้นรับรู้ได้ว่า ชายหนุ่มตรงหน้ามีความสำคัญต่อครอบครัวยามาตะไม่น้อยเลย

“ผมก็แค่ไปดู ไปลองช่วยที่บ้านเขาทำงานก็เท่านั้นเอง นี่เพิ่งกลับมาถึงนั่งชินคันเซนมาจากนาโงย่า”

“ท่าทางอ่อนเพลียเหมือนยังไม่ได้นอน ดูสิ ผมลงไปจนจะเหลือแต่กระดูก นี่ไปโทบะมาจริงๆ หรือ ที่โนเ่มันกันดารมากหนักเลยหรือไม่ถึงมืออะไรมาบ้าง นี่ไหวหรือเปล่า ดูเปลี่ยวๆ หรือว่าแพ้อากาศอีกแล้ว”

“ผมคงเหนื่อยเพราะไม่ได้นอน เป็นหวัดมาก่อนด้วย ตอนนี้อยู่ไม่ค่อยหายดี โอ้ก็ซังไม่ต้องห่วงหรอก เตียวผมก็อาการดีขึ้น” เขาหยุดเดินเมื่อถึงห้องใต้บันไดขนาดเล็กของตัวเอง ขนาดของห้องนั้นเล็ก ตอนแรกมิลินเองยังนึกว่ามันเป็นห้องเก็บของที่คุณนายยามาตะใช้สำหรับเก็บอุปกรณ์ทำครัว

เจ้าของห้องความหาญแจ แล้วเปิดเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว ในห้องเป็นระเบียบไม่มีกลิ่นอับ ไม่มีแม่แต่ฝุ่น ไร้วร่องรอยของห้องที่เจ้าของได้ห่างหายไปนานนับแรมเดือน ด้านในห้องนั้นดูเป็นลัดเป็นส่วน ไม่ดูแคบมากนักอย่างที่เห็นจากด้านนอก มีห้องน้ำพร้อมอยู่ในตัวเลยทีเดียว พุดตงถูกพับใส่ไว้ในตู้เสื้อผ้าหามิฐไว้เฉพาะตรงที่ยกขึ้นมาติดหนึ่งสำหรับเป็นบริเวณพักผ่อนหลับนอน

“ฉันเข้ามาทำความสะอาดให้ตลอด” เสียงบอกนั้นทำให้มิลินรู้สึกได้ถึง ความใส่ใจ นำสงสารหญิงชราที่รอคอยอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา “โอ้แต่ซึ่งบอกว่า เตี่ยวซินจี้ก็จะกลับมา ฉันเลยเข้ามาทำความสะอาดไว้ ห้องจะได้ไม่เหม็นอับ หมอนขนเป็ดนี้ซักไว้ให้แล้ว คราวก่อนเข้ามาได้เป็นครั้งปีไม่ยอมเอาออกมาซัก”

“โตโมะ อาริกาโตะ โอ้ก้าซัง” เขาพิมพ์ขอบคุณด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ท่าทางยามเข้าไปช่วยคุณนายยามาตะเก็บข้าวของในห้องคล่องแคล่วเหมือนคนเป็นงาน ชัดกับภาพลักษณ์เซอร์ๆ ที่เจ้าตัวแสดงออกอยู่ถนัดใจ

“เปลี่ยแล้วละสิ นีหิวหรือเปล่า ของกินในห้องหมดอายุแล้วทั้งนั้นเลย”

“ฉันมีขนมช็อกโกแลตอยู่ในห้อง เตี่ยวหยิบมาให้กินนะคะ” มิลินเสนออย่างเอื้อเฟื้อเมื่อเห็นขนมของเขาต่างก็หมดอายุไปแล้วอย่างที่คุณนายยามาตะบอก และท่าทางของเจ้าของห้องก็ดูเหมือนว่ายังต้องการการบำรุงอีกไม่ใช่น้อย “ฉันมียาแก้หวัดด้วย คุณน่าจะกินไว้หน่อยนะคะ เห็นสุดจมูกฟัดฟาดมาหลาย ครั้งแล้ว”

“ขอบคุณ” งามตอบสั้นๆ เป็นภาษาไทย ขณะที่ตัวลงนั่งด้วยความอ่อนแรง เสื้อคลุมตัวยาวถูกถอดวางไว้บนพนักเก้าอี้อย่างง่ายๆ ไม่อินซังซอบนัก ส่วนหญิงสาวชาวไทยเสียงตัวออกมาเงิบๆ กลับไปยังห้องตัวเอง

สอง

ห้องพักของมิลินใหญ่โตกว่าห้องของภามเกือบเท่าตัว เฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างอยู่ในสภาพครบพร้อม สวยงาม มีมุมห้องครัวเล็กๆ ไว้สำหรับทำอาหาร แต่มิลินก็ไม่เคยได้แตะต้องเลย ไม่เคยแม้แต่จะต้มน้ำเพื่อชงมิโสะรับประทานในเวลาหนาว หล่อนฟังโคบายาชิบ่นเรื่องความเล็กและแคบของห้องที่เช่าอยู่นี้น้อยครั้ง หากเมื่อเทียบกับห้องที่เพื่อนใหม่ของหล่อนอาศัยอยู่แล้ว มิลินรู้สึกว่าการห้องของตัวเองใหญ่ขึ้นขนาดตา

นี่แหละหนอ...เพราะความเป็นอยู่ที่ต่างกัน หญิงสาวคิดว่าตัวเองเกิดมาในครอบครัวที่เพียบพร้อม ร่ำรวยแล้ว แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่ระดับหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจเทียบกับตระกูลโคบายาชิที่ร่ำรวยเป็นแถวหน้าของนักธุรกิจในโตเกียวได้เลย ทุกอย่างในชีวิตของ ไตสุเกะ โคบายาชิ จึงเต็มไปด้วยความสะดวกสบาย เพียบพร้อมไปด้วยคนคอยเอาอกเอาใจ

บนโต๊ะอ่านหนังสือมีช็อกโกแลตหลายกล่องวางอยู่ หล่อนได้มาเพราะเป็นของกำนัลจากคู่รัก หญิงสาวเก็บรวบรวมใส่ถุง นึกละเอียดขึ้นมาชนิดหนึ่ง หากบอกตัวเองว่า ไม่เป็นไรกระมัง เขาคงไม่รังเกียจว่าเป็นช็อกโกแลตที่หล่อนไม่รับประทานแล้ว ทำทางหิวโหยเสียขนาดนั้น หากปฏิเสธอีกก็คงไม่รู้จะพูดอย่างไร

ช็อกโกแลตเหล่านี้ล้วนเป็นช็อกโกแลตชั้นดีที่โคบายาชิหามาให้ ราคา

แพ่งจับใจตามรูปลักษณะการจัดห้องที่สวยงาม แต่มีลินก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก ของกำนัลราคาแพงจากแฟนหนุ่ม หล่อนได้รับจนบางครั้งรู้สึกเกรงใจ

หญิงสาวเดินลงบันไดกลับมาอีกครั้ง ชัยบ์คาร์ดิแกนตัวบางให้กระชับ เพราะอากาศที่เริ่มเย็น เวลาล่วงไปจนเกือบเช้าวันใหม่ ในห้องใต้บันไดนั้นเงียบลง เหมือนคุณนายยามาตะจะออกไปแล้ว มือเรียวยาวยกขึ้นเคาะเบาๆ ก่อนจะอดใจรอ ชั่วอึดใจประตูบานเล็กก็เปิดออก ชายหนุ่มเจ้าของห้องเล็กก็ค่อยย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นว่าเป็นหญิงสาวร่างเล็กที่เขาไม่คิดว่าหล่อนจะมา

“มีลิน”

“ฉันเอาช็อกโกแลตมาให้ตามสัญญา นะคะ เห็นว่าคุณกำลังหิวแต่ในห้องไม่มีอะไรให้กิน มีแบบเป็นเครื่องดื่มสำหรับชงร้อนด้วย แล้วก็ยื่นยาแก้แพ้ใช้สำหรับลดน้ำมูกได้ด้วย คุณเอาไปกินเสียสิคะ จะได้ไม่ต้องไปหาหมอ ที่นี้หมอแพ่ง แถมยังมีดยากอีกต่างหาก” หญิงขมขื่นไปให้ตรงหน้าจริงๆ แล้วหล่อนตั้งใจที่จะหยุดอยู่เพียงแค่น้ำห้องเท่านั้น หากอาการอ่อนระโหยของเพื่อนใหม่แลเห็นได้ชัด หญิงสาวจึงตัดสินใจถอดรองเท้าสลิปเปอร์ แล้วเดินเข้าไปในห้องเล็กแคบ วางถุงช็อกโกแลตลงบนโต๊ะ พลังพิศมของอาการของอีกฝ่ายด้วยความไม่สบายใจ

“คุณดูป่วยเหมือนกันนะคะ”

ภามลูบใบหน้าด้วยความอ่อนเปลี้ย การกรำทำงานหนักในโตะทำให้เขาเหนื่อยเหลือเกิน ทว่าเจ้าตัวไม่ได้บอกคุณนายยามาตะไปตามตรงเท่านั้น กลับตา...เมื่อลิ้มตาขึ้นอีกครั้งก็สับสนกับดวงตากลมโตรีสีดำสุกใส ที่กำลังพิศมองอยู่ใกล้ๆ ด้วยความเป็นห่วง

ในความรู้สึกเปลี่ยไปทั้งตัวจนใจแทบขาดนั้น ภามยังคงรับรู้ได้อยู่อย่างหนึ่ง คือใบหน้าที่ลอยเด่นอยู่นี้ช่างสวยเหลือเกิน หล่อนดูเหมาะเจาะไปทุกส่วนราวกับภาพศิลปะที่เขาหลงใหล เขาหลับตา...บางทีบางครั้งตื่นมาวันใหม่อาจจะพบว่าแค่ฝันไป

“คุณ...คุณเป็นอะไรมากหรือเปล่า คุณภาม...ชินจิ...ชินจิ”

เสียงเรียกพร้อมแรงเขย่าปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เจ้าของ
ดวงหน้างามขมวดคิ้วมุ่น แต่เขมือนุ่มนวลลงมาบนหน้าผาก

“ตัวก็ไม่ได้ร้อน คุณไหวหรือเปล่า”

“ผมไม่ได้เป็นอะไร” เจ้าของร่างสูงพยายามหยุดตัวลุกขึ้นนั่ง รู้สึกในหัว
โล่ง อาหารที่รับประทานไปในร้านลอร์สันมันคงน้อยไป หรือกระเพาะของเขา
จะหิวโหยมากจึงเติมเท่าใดก็ไม่พอเสียที

“ดื่มโกโก้ร้อนๆ ก่อนนะคะ” หญิงสาวบอก พลางลุกไปหยิบโกโก้ใน
ซองหายออกไปนอกห้องสักพัก ก่อนกลับเข้ามาพร้อมโกโก้ถ้วยหอมกรุ่น

“กินยาไปพร้อมกันเลย คุณจะได้ไม่ลืม”

เขาเอื้อมมือมารับถ้วยโกโก้ที่หญิงสาวส่งให้ จากนั้นก็จดริมฝีปากดื่ม
อย่างหิวโหย รับประทานดีสีขาวเล็กมาใส่ปาก ก่อนจะบ่นหน้าเพราะความขม ล้าลึก
โกโก้ที่เหลือจนจมูกแดง

มิลินกลั้นหัวเราะ หยิบทิชชูที่วางอยู่ใกล้ส่งไปให้ตามมารยาท ในขณะที่
เจ้าตัวบัดนี้แดงก่ำไปทั่วหน้าด้วยความกระดาก

“คนอย่างผมอาจจะไม่ค่อยมีมารยาทกับเขาสักเท่าไรหรอกนะ” ภาม
ว่า พยายามจะระงับอาการล้าลึกอย่างยากเย็น

ร่างบางหย่อนตัวลงนั่ง ดูสภาพของเขาช่างแสนทุเรศทุรังนัก หล่อนเอง
ก็ไม่ใช้แม่บ้านที่ดี แต่ก็ช่วยปูฟูกและสวมปลอกหมอนให้อย่างเรียบง่าย ขณะ
ที่อีกฝ่ายวางถ้วยลง รู้สึกดีขึ้นมาเมื่อมีอะไรเข้าไปเติมในกระเพาะเพิ่มอีกนิด

“ขอบคุณสำหรับโกโก้ ช่วยผมได้เยอะเลย”

“มีช็อกโกแลตอีก คุณกินลิคะไม่รังเกียจใช่ไหมว่ามันเป็นของเหลือนะ”

“ไม่หรอก” เขาเพิ่มพ้ำ หยิบช็อกโกแลตมาพิศมอง ก่อนจะแกะแล้ว
รับประทานด้วยความหิว “ปกติผมก็กินของเหลือเป็นปกติอยู่แล้ว ของเหลือ
จริงๆ ไม่ใช่ช็อกโกแลตชิ้นละเป็นพันๆ เย็นแบบนี้ด้วย”

มิลินเงยไป...ตบหมอนให้พอง ก่อนจะเซ็ดเหงื่อ เบาะนอนที่ปูนั้น
ยับย่นเพราะคนปูขาดประสบการณ์ แต่คนที่จะนอนก็ไม่ใคร่ใส่ใจอะไรสัก

“คุณมาเรียนที่วาเซตเดเธอ” ภามถาม มองเลี้ยวหน้าเรียวหวานด้วยความเปลอตน ผมบอยเล็กๆ ที่ตกลงมาปรกใบหน้างาม ทำให้คนที่นั่งอยู่รู้สึกนึกอยากจะเอาไปกัดเสียตรงที่ข้างหูให้ ทว่ามีอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาไม่กล้า อาจจะเป็นเพราะสายตาสีนิลคู่นั้น ที่ฉายประกายออกมายามได้ทราบว่าเขาเป็นใคร ทำงานอะไร ก็ได้กระมัง

“ค่ะ นั่นเรียนที่วาเซตเด”

“คุณเรียนอะไร”

“เอกภาษาญี่ปุ่น ฉันมาต่อปริญญาโท”

“อ้อ... มีหน้า ภาษาญี่ปุ่นของคุณค่อนข้างดีเลยทีเดียว” เขาชมด้วยน้ำเสียงเรียบๆ จนคนฟังไม่แน่ใจนักว่าคุณพูดหมายความว่าตามนั้นจริงหรือไม่ จึงตอบไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนตามมารยาทที่พอกับแม่หล่อนสอนมาเสมอ

“ไม่เท่าคุณหรอกค่ะ สำเนียงคุณชัดและก็ใช้คำได้คล่องแคล่วมากเช่นกัน”

“คุณตอบได้ตามระเบียบแบบแผนมากเลยนะ ผมนะ เรียนมาจากแอบฟังคนเขาพูดกันทั้งนั้น”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ นี้คุณก็เก่งมากแล้ว ใช้ได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ ฉันยังนึกไม่ถึงเลยว่า...” ความคิดต่อมากถูกเก็บเอาไว้ในใจเมื่อเจ้าตัวรู้สึกตัวแยจจริง... มิลินเอ็ดตัวเอง หล่อนไม่ควรประเมินคนจากภายนอกเพียงเพราะการงานที่เขาทำ

“ฉันนี่ก็ไม่ถึงเลยว่าคุณจะพูดได้เก่งกว่าฉันขนาดนี้ล่ะค่ะ”

“คุณไม่ต้องรักษามารยาทกับผมขนาดนี้หรอก มิลิน” ภามเอ่ย ริมฝีปากบางเหยียดน้อยๆ เมื่อเจ้าตัวก้มลงมองมือหยาบกร้านทั้งสองของตัวเอง “ผมนะเป็นแค่คนข้างถนน จะว่าเร่ร่อนก็ได้ เพราะฉะนั้นคุณไม่จำเป็นต้องพูดสุภาพหรือแสดงท่าทางถ่อมตัวอย่างที่คุณทำอยู่ตอนนี้หรอก”

“ฉันไม่ได้พูดไปตามมารยาทนะค่ะ”

“ไม่ต่างอะไรกับหอก ก็เหมือนกับที่คุณมองผมตั้งแต่แรกนั่นแหละ”

“คุณงาม”

“ใครๆ ก็คิดอย่างคุณนะแหละ ไม่ต้องวางท่าก็ได้ ผมเข้าใจดี”

ใบหน้านางตឹងขึ้นเล็กน้อยเมื่อฟังประโยคนั้นจบ ดวงตาสีนิลงามจ้องมองอีกฝ่าย ก่อนจะหลบเสีย มองภาพบนเพดานแล้วผลอตอบด้วยน้ำเสียงที่ห้วนโดยไม่รู้สึกตัว

“ขอโทษนะคะ ฉันก็แค่เห็นใจคุณในฐานะคนที่มาจากประเทศเดียวกันคนหนึ่ง ในคอร์สนี้ไม่มีใครมาจากไทยเลยนอกจากฉันกับคุณ ฉันก็เลยพยายามจะทำความรู้จักกันไว้ก็เท่านั้นเอง ถ้าคุณไม่อยากจะรู้จักกัน ฉันก็ขอโทษที่รบกวนเวลา”

ร่างบางลุกขึ้นยืน เมินหน้าหนีด้วยความกรุ่นในใจ

“ฉันผิดเองที่คิดว่าเราควรจะทำทำความรู้จักกันไว้บ้าง”

“คือผม...”

“ขอตัวก่อนดีกว่าค่ะ วันนี้ฉันเพลียมาก อยากไปอาบน้ำนอนแล้ว”

“มีม...” เขาเรียก แต่เข้าไปเสียแล้วเมื่อหญิงสาวเปิดประตูแล้วเดินออกไปเสียตื้อๆ อุบาทวนเหมือนได้ยินเสียงประตูกระแทกปิดตามหลังดังกว่าปกติ เสียด้วยซ้ำ งามถอนหายใจ สบถกับตัวเองที่เปลือยเสียมารยาทเพราะความรู้สึกที่หลงเหลือมาจากการได้เห็นสายตาของหล่อนที่หน้าร้านลอร์สัน ร่างสูงพยายามจะลุกขึ้นตาม หว่ายาที่เริ่มออกฤทธิ์ก็ทำให้เขารู้สึกเพลียเป็นกำลัง

ดวงตาคู่มเหลือบมองไปเห็นบางอย่างที่วางอยู่บนพื้นที่หล่อนนั่งเมื่อสักครู่ กระเป๋าใส่เหรียญลายคาบูกิสีสวยวางอยู่กับถุงช็อกโกแลตมากมายที่ยังคงเหลืออยู่

กระเป๋าเหรียญ...สีแดงสลัปดาห์ลายสวยจับใจ...

ใจเขาเต้นแรง นึกขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้หล่อนลืมสิ่งนี้ไว้ มีอหนาเอี่ยมไปหยิบแล้วเอามาวางไว้ข้างหมอน บอกตัวเองว่าพรุ่งนี้เขาคงจะต้องไปขออภัยหล่อนสักครั้งหนึ่ง

บอกตัวเองไม่ได้เช่นกันว่าทำไมถึงรู้สึกว่่ากลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายกลิ่น

ของดอกไม้ที่ได้กลิ่นมาจากร่างกายกลมกลืนของหญิงสาวแปลกหน้าที่เพิ่งได้รู้จักกันครั้งแรกนั้น รวากับมันยังอวลอยู่ในนาสิกสัมผัสตลอดเวลา

หัวใจของเขา...รู้สึกอะไรบางอย่าง ที่ทำให้ในคำคินนี้มันเต้นผิดไปจากจังหวะเดิม

มิลินตื่นมาอีกครั้งในยามเช้า วันนี้หล่อนมีเรียนตอนเที่ยง จึงไม่ต้อง

เร่งรีบอย่างทุกวันนี้ หญิงสาวลงมาด้านล่างตอนแปดโมง คุณนายยามาตะก็ทำอาหารเช้าไว้เพื่อเรียบริ้วพร้อมทั้งกาแฟร้อนๆ ที่ซังตั้งทิ้งไว้ให้หล่อนเดิมนมสดและน้ำเชื่อมเอง

คนไทยอีกคนในคอร์สหล่อนไม่เห็นหน้าเลยตลอดเช้า ดีแล้ว...หญิงสาวคิดในใจ ในเมื่อเขาไม่ต้องการสร้างมิตรไมตรี หล่อนจะมีเยื่อใยไปเพื่ออะไร

“กินน้อยจังเลยมาริซัง ไม่อร่อยหรือ”

“เปล่าค่ะ วันนี้ไม่ค่อยหิวสักเท่าไร” มิลินตอบ ยกจานที่รับประทานเสร็จแล้วไปล้างด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ดีที่หล่อนอยู่มากกว่าซวบปี จึงสามารถทำงานบ้านเล็กน้อยได้บ้าง ตรงกันข้ามกับช่วงที่มาอยู่แรกๆ มิลินแทบหยิบจับทำอะไรไม่เป็นเลย เพราะที่บ้านเดิมที่ไทยนั้นมีคนรับใช้คอยทำให้ตลอดเวลา

“วันนี้ไม่มีเรียนหรือจ๊ะ แปดโมงแล้วยังไม่ออกไปมหาวิทยาลัย”

“เรียนตอนเที่ยงค่ะ โอ้กำลัง อีกลักประเดี๋ยวโคบายาชิซังก็จะมารับ ก็เลยไม่ต้องรีบมาก”

“แฟนของมาริซังนะเหรอ”

โมะฟูโอะพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจ ไตสุเกะ โคบายาชิ เคยมาส่งมิลินที่คอร์สที่อยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่ค่อยสนิทสนมกับคนที่นั่นนัก...ท่าทางไว้เนื้อถือตัวยังคงติดอยู่ในความทรงจำของคุณนายยามาตะ เพราะทุกครั้งที่มาส่งมิลินอีกฝ่ายไม่เคยลงจากรถหรือก้าวเข้ามาในชินากะวะอินน์เลยสักครั้ง อาจจะเป็นเพราะไม่ชอบสภาพอันทรุดโทรม หรือไม่ชอบคนชนชั้นทำงานที่อาศัยอยู่ด้านใน

“คุณหมอโคบายาชิซังรับรถไม่เคยซั้ย่หื้อกันเลย สมแล้วกับที่บ้านทำ

ตุรกีจจนส่ง”

มิลินเพียงแต่ยิ้ม ไม่ได้พูดเสริมหรือเติมอันใดให้แก่อีกฝ่าย หญิงสาวหยิบกระเป๋าทือมาเปิด ความหาคกระเป๋าทือเรียกเพื่อเอามาหยอดใส่ตุ๊กต้อัตโนมัตติ นิ้วหน้าเมื่อไม่พบว่ากระเป๋าทือเรียกนั้นอยู่ในที่เดิมของมัน

หน้าแปลก บนโต๊ะก็ไม่มี เพราะเมื่อเช้าหล่อนเก็บกวาดโต๊ะเองกับมือ

คิดย้อนกลับไปอีกกนิดก่อนจะนึกขึ้นมาได้ หล่อนหยิบกระเป๋าทือเรียกออกมาพร้อมกับตุ๊กต้อัตโนมัตติ แล้ววางกระเป๋าทือที่เหลือไว้บนห้อง ถ้ากระเป๋าทือเรียกไม่ได้อยู่บนห้อง ย่อมแสดงว่าหล่อนคงจะลืมเอาไว้ที่ห้องใต้บันไดของเพื่อนร่วมที่พักคนนั้น

ใบหน้านามขิดขึ้นสูง กระเป๋าทือเรียกใบเดียวมีเศษเงินอยู่เพียงไม่กี่เยน เยนนี้หลังเลิกเรียนหล่อนจะไปเดินที่โอตาคิว เลือกหาใบใหม่เอาสักกี่ใบก็ได้

ใบนั้นหายไปที่ถือว่าพาดเคราะห์ ไม่นึกอยากจะไปเคาะประตูขอเอาคืนเลยแม้แต่นิดเดียว!

“ซินจิกยังไม่ตื่น กว่าเจตื่นก็คงบ่ายๆ ตาคอนนี้เป็นนกกตูกตลอด ทำงานกลางคืนแล้วก็นอนตอนกลางวัน นีเดี่ยตื่นขึ้นมาก็คงหิวโซ่”

ท่าทางกังวลเกี่ยวกับลูกชายร่วมโลกของ โมะะฟูโอะ ยามาตะ ทำให้มิลินลอบเบ้าปาก...ทำไมคุณนายยามาตะถึงเห็นดีเห็นงามในตัวของเธอแน่ อาจจะไม่เพราะไม่มีลูก ทำให้ทั้งคุณและคุณนายยามาตะเอ็นดูถามเสียจริงจั่งยิ่งกว่าลูกแท้ๆ

ดูเถอะ ถึงแม้จะพูดเหมือนกับต่อว่า แต่ในความจริงแล้วน้ำเสียงนั้นซ่อนความอาทรความห่วงใยเอาไว้ใช้น้อยเลยทีเดียวนะ

รถสปอร์ตคันงามเคลื่อนมาจอดหน้าชินากะวะอินนี่ในตอนสายจัด

ประตูหลังถูกเปิดออกโดยอัติโนมัตติ ก่อนที่คนขับรถท่าทางสุภาพจะกุกุจอลงมาช่วยหล่อนถือกระเป๋าทือและส่งขึ้นรถ ก็มลงคำนับอย่างที่คุณญี่ปุ่นนิยมเป็นพิธีรีตอง

ไดสุเกะ โคบายาชิ นั่งอยู่ด้านใน เบื้องหน้าคณลันวางเฉยกึ่งคล้ายจะตั้งๆ ยามเมื่อเห็นหล่อนก้าวขึ้นรถมา มิลินถอนหายใจ...ก็เขาแสดงออกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรว่าไม่ชอบที่พักที่หล่อนพักอยู่ในปัจจุบันนี้เอาเสียเลย

“เมื่อไหร่คุณจะยอมย้ายไปอยู่คอนโดฯ ของผม”

“ฉันอยู่ที่นี้ก็สะดวกสบายดีแล้วนี่คะ” หล่อนแย้งด้วยความเห็นตเห็นน้อย เพราะพูดเป็นรอบที่เท่าไรไม่ทราบได้ นายแพทย์หนุ่มไม่เคยเข้าใจ ความเป็นจริงแล้วว่าที่พักราคาแสนห้าหมื่นเยนในโตเกียวก็ถือว่าเป็นห้องพักระดับดีเลยด้วยซ้ำ นักเรียนทุนบางคนยังต้องกระเบียดกระเสียดอยู่ห้องราคาหกหมื่นกว่าเยนเสียถมเถไป

“ผมว่ามันเล็กและแคบไป ห้องเช่าร้างหนู เดินไปเดินมาก็เต็มห้องแล้ว แถมเจ้าของหอก็ดูจู้จี้จ้าน ชอบแอบมองเวลาที่ผมมารับคุณ ไม่สังเกตเทอ”

“โอ้กำลังเขาเป็นห่วงฉันนะคะ” มิลินหัวเราะเบาๆ “เขารักฉันและทุกๆ คนเหมือนเป็นลูกของตัวเอง โอ้กำลังจะรอกันว่าสมาชิกทุกคนกลับมาจะคะ ถึงจะยอมเข้านอน”

“อูะไม่ใช่ อยากรู้เรื่องของคนอื่นเสียละมากกว่า”

“โธ...ดีออกคะ ฉันมาอยู่ที่นี้ไม่มีใคร อย่างน้อยก็ยังมิโอ้กำลังที่คอยดูแล และแก่ก็แก่แล้ว อยู่กันสองคน ไม่มีลูก ก็คงจะเหงา”

นายแพทย์หนุ่มพ่นลมหายใจออกจากจมูก สีหน้าไม่ค่อยดีเท่าใดนัก มิลินจึงไม่กล้าพูดอะไร เมื่อเขาเอื้อมมือมากุมมือของหล่อนไว้ หญิงสาวจึงนิ่งเฉย ไม่อยากกวนน้ำที่กำลังชุ่นให้มันชุ่นขึ้นจัดยิ่งกว่าเดิม โคบายาชิจตรึมฝึปากลงบนหลังมือของหญิงสาว พึมพำเบาๆ พอให้ได้ยิน

“ผมเบื่อความหัวรั้นของคุณที่สุด แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ผมชอบมากที่สุดในตัวคุณ”

“คุณไม่เคยเข้าใจความคิดของฉัน”

“บางอย่างผมก็เข้าใจ แต่ผมก็อยากให้คุณเปลี่ยน ทำไมคุณจะย้ายมาอยู่กับผมไม่ได้ ผู้หญิงคนอื่นอีกตั้งมากมายอยากได้รับสิทธิ์นี้ทุกคน ยกเว้น

คุณ”

“เราเพิ่งคบกันได้ไม่กี่เดือนเองนะคะ อีกร่าง ธรรมเนียมในประเทศของฉันเขาถือเรื่องนี้” มิลินแย้ง ดึงมือตัวเองกลับมาวางไว้บนหน้าตักเหมือนเดิม แต่นายแพทย์หนุ่มกลับเปลี่ยนมาโอบไหล่บางเอาไว้แล้วรั้งหล่อนเข้ามาแนบชิด

“ช่างหัวธรรมเนียม นี่มันยุคสมัยไหนแล้วนะมารี ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น มาอยู่กับผมแล้วก็เป็นแม่บ้านให้ผมเหมือนผู้หญิงญี่ปุ่นคนอื่นๆ หน้าทีของคุณก็คือคอยรับแขกและบริการสามีของตัวเอง”

“ฉันอยากจะทำงานทำหลังจากเรียนจบมากกว่า”

“แต่คุณคอยต้อนรับแขกของผมก็ยุ่งจนไม่มีเวลาจะทำอย่างอื่นแล้ว โศบายาชิเป็นตระกูลใหญ่ เราให้สมาชิกในตระกูลออกไปทำงานเป็นลูกจ้างคนอื่นไม่ได้หรอก”

มิลินแหม่มริมฝีปาก ก่อนหน้านั้นหล่อนไม่เคยคิดเลยว่าความแตกต่างทางด้านขนบธรรมเนียมและประเพณีของแต่ละประเทศจะมีผลต่อการดำรงของชีวิตคู่ ทว่าตอนนี้หล่อนกลับเชื่อจนหมดใจ

หากวันนี้ลีทิสและเสรีภาพของหล่อนยังถูกจำกัดถึงเพียงนี้ อนาคตข้างหน้านั้นเล่า หล่อนจะมีลีทิสมีเสียงแค่เพียงไหน...ที่เขายังคงรับฟัง ยังคงอดทนต่อเสียงโต้แย้ง เพราะตอนนี้เขายังไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์เหนือร่างกายและจิตใจหล่อนเท่านั้น หากวันใดวันหนึ่งหล่อนตกเป็นของเขาทั้งกายและใจ วันนั้นอิสรภาพของหล่อนก็คงถูกรวบงำไปด้วยโดยสิ้นเชิง

มิลินท้อไหล่ นึกหวาดหวั่นขึ้นมาครามครัน

“หน้าตาเธอดูไม่ค่อยสดชื่นเลยนะวันนี้ ทะเลาะอะไรกับโศบายาชิซัง มาอีกล่ะ” กานดาออกปากถามเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนสาว ดวงตารีเรียวจับจ้องต่างหุ่กต่างหุ่กที่มิลินได้รับเป็นของกำนัลไม่วาง “นี่ต่างหุ่กต่างหุ่กแท้ของมิโกโมโตะนี่ เขาให้เธอหรือ โศบายาชิซังนี่เป็นพอบุญทุ่มจริงๆ เลย เธอก็หน้า

จะเอาใจเขาให้มากๆ หน่อยนะมี้ม”

คนฟังถอนหายใจ หากมองความรักเป็นเรื่องของการลงทุน หล่อนจะต้องตอบแทนเขาด้วยอะไรจึงจะชดใช้หมดหรือ อาจจะเป็นร่างกายของหล่อน กระมัง ที่โคบายาซิจิดว่ามันมีค่ามากเท่ากับของกำนัลราคาแพงมากมายเหล่านั้น

ในสังคมสมัยใหม่ บางทีบางครั้งก็ตีค่าสิ่งของเป็นราคาจนน่ากลัว

“มาริซัง งานที่ผมให้ไปยังมีที่คุณต้องปรับแก้อีกนิดหน่อยนะ แล้วเดี๋ยวผมจะส่งไปให้ทางอีเมลอีกครั้ง ของคุณด้วย กานดะซัง ถ้าแก้ไขเสร็จแล้วรบกวนเอาไปให้คิตามูระซังช่วยตรวจให้อีกทีด้วยนะ” อาจารย์ประจำคาบวิชาของทั้งสองสาวเดินเข้ามาบอก พร้อมกับยื่นเอกสารที่จำเป็นที่เหลือให้แก่มิลิน ดวงตาเรียวเล็กตี้มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความชื่นชม

“คุณทำงานได้ดี เรียบร้อย ปลายภาคคงไม่ต้องเหนื่อยมากเพราะจะมีคะแนนช่วยได้เยอะ อีกแค่นี้ดิๆ ผมว่าคุณก็คงจะเรียนจบแล้ว และผลการเรียนของคุณเป็นที่น่าพอใจมาก คิตามูระซังก็บอกว่างานวิจัยของคุณไม่มีปัญหาอะไร”

“อาริกาโตะ เซนเซ” มิลินเพิ่มพำขอบคุณอย่างถ่อมตน ก่อนจะเก็บเอกสารที่เหลือใส่กระเป๋า ขณะที่ยกานดาได้แต่เหลือบมองด้วยความรู้สึกต่ำต้อยน้อยใจที่ซ่อนอยู่ในเบื้องลึก

“เธอนี้ก็ดีนะ ทั้งลัคนี่ก็อินแกม แล้วก็ลัคนี่ก็อินเลิฟ ไหนจะเรียนดีจนเซนเซชม ไหนจะได้หัวใจของผู้ชายที่เขาย่างกันโครมๆ ไปครอบครอง ได้ทุกอย่าง โดยที่ไม่ต้องลงทุนลงแรงทำอะไรเลย”

คำบอกนั้นทำให้คนฟังรู้สึกสะอึกอยู่ในใจยอมรับฟัง แม้คำกล่าวนั้นจะฟังดูคล้ายคำชื่นชม แต่สำเนียงที่ซ่อนอยู่ภายในลึกๆ กลับทำให้หล่อนไม่รู้สึกปลาบปลื้มไปกับบวจาเหล่านั้นเลย ไม่รู้สึกยินดีสักนิดกับความโชคดีย่างที่กานดาบอก มิลินหวังเพียงแคให้ตัวเองเป็นคนธรรมดา ไม่ใช่คนรักของหนุ่มสังคมที่รวยโอ้อ่าล้นฟ้าอย่างลูกชายตระกูลโคบายาซิจิเช่นที่เป็น

เหรียญนั้นมีสองด้าน หากกานดามาอยู่ในตำแหน่งที่หล่อนเป็นอยู่ ได้สัมผัสถึงตัวตนเล็กๆ ภายในของคนที่รักของหล่อน บางทีบางครั้งกานดาอาจไม่นึกยินดีกับการได้เป็นเจ้าของหัวใจของโคบายชิเลยก็ได้

แต่มีลินก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะลักษณะนิสัยของหล่อนกับกานดานั้นต่างกัน กานดาเป็นคนดีมีรสนิยมและทะเยอทะยาน เนื่องด้วยเกิดมาในครอบครัวที่ไม่ได้สมบูรณ์แบบนัก กานดาต้องหาทุนมาเรียน และประหยัดอดออมเพื่อให้อยู่ได้ในแต่ละเดือน เพราะไม่มีที่อยู่ที่คอยสนับสนุนเรื่องการเงิน และไม่มีผู้รักที่จะซื้อหาของมากำนัลให้มากมายอย่างที่มีลินมี

หากหล่อนตกอยู่ในสถานการณ์อย่างกานดาเป็น หล่อนอาจจะมีความคิดไม่ต่างไปจากกานดาก็ได้กระมัง

วันนี้เป็นวันที่ฟ้าไม่โปรงเลยทั้งวัน ไม่ใช่เพราะเมฆบนฟ้าอึมครึม หรือ อากาศเริ่มเย็นลงตามฤดูกาล ทว่าเป็นเพราะในใจของหล่อนที่รู้สึกหดหู่เป็นกำลัง แม้กระทั่งยามเลิกเรียนก็ตาม หญิงสาวแยกทางกับกานดาที่ต้องไปทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านอาหาร ยืนรอเพียงลำพังไม่นาน รถคันงามคันตาก็แล่นเข้ามาจอดและมีคนรับใช้ของโคบายชิที่รู้จักกันดีเดินลงมาโค้งรับเชื้อเชิญ

“คุณหนูให้ผมมารับคุณมารีครับ วันนี้คุณหนูต้องอยู่เวรที่โรงพยาบาล ไม่สามารถออกมาได้ จึงให้ผมมารับส่งคุณมารีแทน”

“ตายจริง โมริซัง ไม่เห็นต้องลำบากขนาดนั้นเลย ฉันกลับเองก็ได้” มีลินบอกด้วยความเกรงอกเกรงใจ แต่อีกฝ่ายรีบส่ายศีรษะ

“ไม่ลำบากเลยครับ อะไรที่คุณหนูต้องการผมทำให้ได้เสมอ เดี่ยวผมจะไปส่งคุณมารีเอง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะโมริซัง เดี่ยวฉันจะไปเดินซื้อของที่ชินจูกุ อาจจะอีกนานกว่าจะกลับบ้าน พอตีกระเป๋าสตางค์ไปเก่าของฉันมันหายไป ก็เลยว่าจะไปซื้อใบใหม่มาแทน โมริซังกลับไปก่อนก็ได้ ชินจูกุใกล้แค่นี้ เดี่ยวฉันนั่งรถไฟไปเอง”

“ไม่ได้ครับ” คนขับรถของแฟนหนุ่มยังคงยืนกรานปฏิเสธ เปิดประตูรถแล้วผายมือ “เดี๋ยวผมจะไปส่งคุณมารที่ชินจุเอง อย่างน้อยผมจะได้บอกคุณโคบายาชิได้ว่าวันนี้ผมได้ทำหน้าที่แล้ว”

มิลินถอนหายใจด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ ทว่าก็ยอมก้าวขึ้นรถแต่โดยดี เพราะไม่อยากจะต่อความกับคนของแฟนตัวเองไปให้นานกว่านั้น โม่ริออกรถด้วยความนิ่มนวล ทำหน้าที่ของสารตี้อย่างดีไม่มีขาดตกบกพร่อง

“ฉันนึกว่าวันนี้โคบายาชิซึ่งจะได้ออฟเสี่ยอีก มิน่า เมื่อสักครู่โทร. หากก็ไม่ติด” หญิงสาวชาวไทยเอ่ยขึ้นเบาๆ ในรถที่เงียบสนิท หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่องหมายเลขสุดท้ายที่โทร. ออกไปก่อนจะโคลงศีรษะ

สายตาคมกริบของโม่ริมองหล່อนผ่านกระจกมองหลังแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบหลบสายตาอย่างคนมีพิธี แต่หญิงสาวกำลังวุ่นกับการมองหาเบอร์โทรศัพท์ซึ่งยังไม่ทันได้เห็นมิลินถอนหายใจเบาๆ รู้สึกโล่งใจขึ้นมานิดหน่อย เมื่อวันนี้หล່อนจะมีอิสรภาพหนึ่งวันในการเดินบนถนนที่เป็นเหมือนคนธรรมดาทั่วไปในโตเกียว ไม่ต้องนั่งรักษามารยาท รับประทานอาหารในภัตตาคารหรูเหมือนอย่างทุกวัน

“จอตตรงนี้ก็ได้อะ ฉันจะแวะไปที่โอตาคิวสักหน่อย”

“ครับ”

“โม่ริซึ่งกลับก่อนได้เลยนะคะ ฉันจะเลิกของอีกนาน ไม่อยากให้อรเพราะเดี๋ยวจะเหนื่อยเสียก่อน ที่พักของฉันอยู่ห่างไปแค่ชินากะวะตรงนี้เอง นั่งยามาโนเตะไปไม่นานก็ถึง”

สีหน้าของสารตี้อย่างคงเป็นห่วงอ้อยอิ่งไม่ค่อยอยากจากไปนัก แต่มิลินก็โบกมือกล่าวลา แล้วรีบกระวีกระวาดลงไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่โม่ริจะเปลี่ยนใจและรอหล່อนอยู่อย่างนั้น

ลมพัดพาอากาศหนาวมาปะทะใบหน้า หล່อนสุดไว้เต็มปอด ใบเมเปิลสีแดงปลิวมาพร้อมกับลมพัด ร่วงกระจายทั่วถนนราวกับพื้นพรม มิลินมองด้วยความรู้สึกเป็นสุข ก่อนจะตกใจเมื่อรู้สึกได้ถึงความคิดของตัวเอง

ทำไมหนอ...ทำไมหล่อจนถึงรู้สึกยินดีเหมือนคนที่มีอิสรภาพ
ในใจของหล่อในตอนนี้นั้นรู้สึกอย่างไรกัน

ความคิดนั้นช่างน่ากลัวเหลือเกิน จนมิลินหยุดนิ่งไปครู่ใหญ่ หญิงสาว
บอกตัวเองว่า อาจจะเป็นเพราะช่วงนี้หล่อเครียดมากเกินไป หากพูดคุยกัน
ให้ดีกว่านี้ โศบายชิ้อาจจะเข้าใจ และยอมปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อหล่อได้บ้าง
กระมัง

มิลินบอกตัวเองว่า หล่อไม่ได้ขอรอะไรมากมายจากเขา แค่เพียงขอ
มีชีวิตอย่างคนธรรมดาที่ทำได้ติดดินบ้างเท่านั้นเอง

สาม

วันนี้สถานีชินจูกุอันกว้างใหญ่เต็มไปด้วยผู้คน แม้ยามเย็นจะไม่พลุกพล่านเท่าย่ำค่ำ แต่คนก็เบียดเสียดกันจนยากจะเดิน มหานครโตเกียวมีตึตรงที่คนมีระเบียบ กระทั่งยามพลุกพล่าน คนโตเกียวก็ยังคงเข้าแถวอย่างเรียบร้อยไม่ปัดไม่แซงคิวใคร บันไดเลื่อนมีสองแถวยาว แถวหนึ่งสำหรับคนทั่วไปและอีกแถวสำหรับคนที่เร่งร้อน หญิงสาวรีบสาวเท้าขึ้นไปก่อนโดยเร็วแล้วเดินชมสินค้าในห้างไปเสียบๆ แต่ยังหากระเป๋าใส่ของดีใส่เหรียญใบเล็กที่ถูกใจเหมือนอันเก่าไม่ได้ ในสถานีชินจูกุมีห้างสรรพสินค้ารวมกันอยู่ก็หลายตึกหลายชื่อ หญิงสาวจึงเดินชม เดินซื้อของไปเรื่อยๆ ตามประสาคนมีเวลาว่างอย่างเพียงพอ

ห้องของมิลินร้องเมื่อเวลาผ่านไป ผ่านพ้นไป หญิงสาวเดินเลือกหาดูร้านอาหาร ก่อนจะพบว่าร้านเหล่านั้นมีคนรอต่อคิวกันมากแล้ว ด้วยความขี้เกียจ หล่อนจึงเดินผ่านไปร้านแล้วร้านเล่า ยอมสู้กัดฟันกับความหิวที่มากขึ้นตามเวลา

มิลินถอนหายใจ ข้อเสียของชินจูกุก็เป็นอย่างนี้เอง เวลาที่ตรงกับมี้ออาหาร คนที่ต่อคิวคอยจนกว่าจะได้รับประทานก็ล่องเลยเวลาไปอีกไกล บางหยุดลงตรงหน้าร้านราเม็งตรงชั้นที่หนึ่ง ถัดออกมาด้านนอกเล็กน้อย เมียงมองราเม็งตู้หยอดเหรียญที่คนไม่มากนักด้วยความสนใจ

ชั้นตัวเอง ถ้าโคบายชิมาด้วย เขาก็คงบ่นไม่พอใจไปอีกสามวันเจ็ดวัน และหล่อนก็คงไม่ได้มีโอกาสมานั่งรับประทานราเม็งหยอดเหรียญเช่นนี้

หญิงสาวคิดพลางกดบัตรราเม็งออกมา จากนั้นก็ยื่นให้คนขายแล้วนั่งลงตรงบาร์ ไม่นานนักราเม็งร้อนๆ ก็มาเสิร์ฟให้รับประทาน กลิ่นของมันหอมชวนให้หิว และหล่อนก็ไม่รอช้า รีบรับประทานแข่งกับหนุ่มออฟฟิศที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดไป

อันที่จริงแล้ว ราเม็งขามละหำร่อยเยนแบบนี้ก็ทำให้หล่อนรู้สึกอึดอัดเช่นกัน หญิงสาววางตะเกียบลง ก่อนจะนั่งแช่อยู่ตรงที่เดิม มองผู้คนที่เดินกันขวักไขว่อย่างเร่งรีบด้วยความสะทอนใจ อะไรบางอย่างที่ทำให้หล่อนนึกไปถึงภาพเมื่อวาน เจ้าของร่างสูงที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ที่บาร์ร้านลอร์สันอย่างหิวโหย

มิลินบอกตัวเองให้หยุดความคิด...เขาอยากเป็นเพื่อนกับหล่อนที่ไหน...คนจร ที่จริงแล้วหล่อนไม่ควรลדתัวลงไปรู้จักเสียด้วยซ้ำ ผู้ชายที่ท่าอาชีพตามคลับบาร์ แถมยังเป็นโฮสต์ ที่ไม่ต่างอะไรกับผู้ขายขายบริการอีกด้วย นี่หากโคบายชิทราบเรื่องราวหล่อนมีเพื่อนใหม่เป็นคนประเภทไหน หล่อนคงโดนย้ายที่พักแบบไม่มีสิทธิ์โต้เถียงอย่างแน่นอน

มิลินทำสำเร็จเมื่อบอกตัวเองไม่ให้คิดถึงคนจรที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อวาน ได้ หญิงสาวเตร็ดเตร่อยู่ที่ชินจูกุจนค่อนข้างมืด ลินคำมากมายที่วางขายชวนให้เฟลิดเฟลีนได้ไม่รู้เบื่อ เมื่อคนในสถานีรถไฟเริ่มซาลง หล่อนก็ตะบັตรแล้วเดินมายืนรอรถไฟสายสีเขียวยามาโนเตะเพื่อกลับไปพักของตัวเอง

อากาศเย็นลงอีกเมื่อเป็นเวลาดึก ทางเดินระหว่างสถานีรถไฟชินจาอะวะกับชินจาอะวะอินน์ไม่ไกลกันนัก เดินเลยโรงแรมปรินซ์ขึ้นเนินเขาไปอีกเพียงนิดเท่านั้น แต่ในเวลาตีก็ทางก็ค่อนข้างมืดและเปลี่ยวสำหรับผู้หญิงคนเดียว ไม่ใช่ใช่น้อย หล่อนเรียกแท็กซี่ด้วยความเคยชิน ให้มาส่งเพียงแค่เจ็ดร้อยเยนก็ถึงที่พัก

คุณนายยามาตะไม่ได้มารอหล่อนอยู่ที่ประตูเหมือนทุกวัน ดูเหมือนจะมีเสียงอะอะอยู่ด้านใน อีกฝ่ายคงกำลังทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ก่อนนอนหญิงสาวแตะบัตรเพื่อเปิดประตู ก่อนจะเดินเข้ามาด้านในคอร์ต บอกตัวเองไม่ให้ปรายตามองไปยังห้องใต้บันไดที่มีไฟเปิดอยู่ด้านใน

...ช่างเขาเถอะ...ขาดเพื่อนคนไทยไปสักคนชีวิตของหล่อนก็ไม่เดือดร้อนเท่าไรหรอก มิลินคิด ก่อนจะกดเรียกลิฟต์ให้ลงมา แต่ก่อนลิฟต์จะลงมาถึงหล่อนก็ได้ยินเสียงเรียกเบาๆ มาจากด้านหลัง

“มาริซัง”

ใบหน้าที่มหันตกลับไปมองน้ำเสียงที่ไม่คุ้นหูนั้นก่อนจะนึ่วคิ้ว ร่างสูงของคนผมยาว ที่วันนี้ปล่อยยให้ยาวสยายลงมาประกบ่ากำลังยืนพิงผนังอยู่ด้านหลัง สีหน้าเขาดูดีกว่าเมื่อวานเพราะแลดูไม่โทรมชubbมากนัก เสื้อสีขาวคอกกลมที่ใส่ก็ยังคงทำให้ดูปอนๆ เข้ากันกับกางเกงยีนขาดๆ ที่เขาคงไม่มีสตางค์จะซื้อใหม่

หญิงสาวขีดหน้าสูง ยามเมื่อสบตากับดวงตาสีเข้ม ท่าทางไว้วางมือด้วยหางตา เวลานั้นก็อยากทำหล่อนก็ลอกเลียนมาจากโคบายาชิได้แทบไม่มีผิดเพี้ยน

“มีอะไร”

เขายิ้มเจื่อน ดวงตาซ้อนมองน้อยๆ คล้ายจะง้องอน ก่อนจะยื่นมือออกมาแล้วแบซองในอุ้งมือให้คนตรงหน้าเห็นได้ถนัด กระเป๋าใส่เหรียญลายคาบูกิของหล่อนนั่นเอง มิลินก็มลงมองขณะที่เจ้าตัวพูดต่อ

“ผมเอาของของคุณมาคืน เมื่อคืนคุณลืมเอาไว้ในห้องของผม รับไว้สิ ของของคุณนี่ มีสตางค์อยู่ในนั้นด้วย ผมไม่ได้แตะเลยสักเยน”

“คิดมาก...ฉันไม่สนหรอก ไม่ได้ใส่ใจแค่สตางค์ไม่กี่เยน” หล่อนว่าแต่ก็รับกระเป๋าใส่เหรียญกลับมาอย่างเสียไม่ได้ ก็ดีแล้วที่เขาเอามาคืน เพราะแท้จริงแล้วหล่อนเดินวนทั่วทั้งโอดาคิวก็หากระเป๋าเหรียญที่ถูกใจอย่างอันนี้ไม่ได้เลย

“ยังงี้ก็ชอบใจก็แล้วกัน”

ใบหน้าที่งามสะบัดหนี เป็นเวลาเดียวกับที่ลิปต์ลงมาจากตรงชั้นหนึ่ง หล่อนก้าวเข้ามาใกล้ลิปต์ไป ทว่าคนด้านหลังก็ยังคงออกปากถาม

“คุณยังไม่หายโกรธผมอีกเหรอ เรื่องเมื่อคืน”

“ฉันไม่ได้โกรธอะไร”

“ผมขอโทษที่ผมพูดไม่ดีกับคุณ” ชายหนุ่มบอกเรียบง่าย แต่น้ำเสียงอ่อนลงคล้ายคนรู้สึกผิด ดวงตาคู๋คมสบตากับดวงตาขุ่นๆ ของหญิงสาว “ผมไม่น่าพูดให้คุณอารมณ์เสียเลย ผมเข้าใจแล้วว่าคุณปรารถนาดีอยากจะเป็นเพื่อนกับผม ผมก็แค่...คิดมากไปกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

มิลินพ่นลมหายใจออกจากจมูก แสร้งปิดหน้ามองเพดาน ยังไม่หายโกรธกรุ่นชายหนุ่มที่ยืนขวางทางประตูลิปต์อยู่

“มีมี...หายโกรธผมนะ”

“ฉันไม่ได้โกรธ”

“ผมเป็นคนมีปม ชอบคิดมาก ขอโทษคุณด้วยนะ อย่าถือสาเลย ชอบคุณที่เมื่อก่อนคุณอุตส่าห์สงสารผม ช่วยเอาโกโก้มาให้ผมดื่ม ช็อกโกแลตด้วย แต่ผมก็พูดไม่ดีใส่คุณ แทนที่จะรู้สำนึก” เร็วกว่าความคิด เมื่อเขาเอื้อมมือมาจับมือบางนั้นไว้ แล้วไล่ลงมาจนกระทั่งถึงปลายนิ้วก็อ้อย สอดประสานเบาๆ แล้วว่า “หายโกรธผมเถอะ ที่นี้มีคนไทยอยู่แค่สองคน ก็คือคุณกับผม เราก็ควรจะรู้จักกันไว้”

“คุณนี่...” มิลินยอมให้เขาได้เข้ามาในลิปต์ก่อนที่มันจะร้องเตือน กดหมายเลขชั้นของตัวเอง แล้วหันมาทำตาตุ๋นใส่เจ้าของร่างสูงแสนเซอร์ที่ยืนอยู่ข้างตัว “อย่าคิดว่ามาขอโทษแล้วฉันจะหายโกรธนะ”

ภามยิ้ม...ยิ้มพราวอย่างคนที่รู้สึกดีใจจริงๆ ดวงตาคู๋คมยามมองหญิงสาวดูไร้พิษภัย แต่กระนั้นมิลินก็บอกตัวเองว่าอย่าได้ไว้ใจ...

อาชีพของเขาก็คือผู้ชายที่ต้องคอยเอาอกเอาใจผู้หญิง ก็แทบไม่ต่างอะไรกับคำว่าชายบริการ จะมีคนดึๆ ที่ไหนเขาอยากเป็นกันเชียว ท่าทาง

คล้องแคล้ว เจริญพาที่ดูสิ้นไหล บางที่บางครั้งหล่อนก็จะต้องรู้จักระวังตัว
“คุณให้ภัยผมแล้ว” เขาพูด น้ำเสียงเบิกบานจนมิลินนหัวหน้า รีบสาว
เท้า แต่เจ้าของร่างสูงก้าวตามมาส่งถึงหน้าห้องพักก่อนจะบอก

“เราเป็นเพื่อนกันนะ”

มิลินยังลังเล แม้ว่าในใจจะอ่อนลงกับน้ำเสียงและแววตาที่ดูจริงจังจน
แทบแยกไม่ออก มองใบหน้าในวันนี้ไม่รีบไปด้วยหนวดเคราด้วยท่าทางไม่
เชื่อถือ กิริยานั้นตกอยู่ในสายตาของคนตัวสูงกว่าเสียสิ้น เขายิ้มจางๆ ในหน้า
ดวงตาสีเข้มเป็นประกายขึ้นมาวับๆ ที่บางครั้งก็ดูลึกจนหล่อนคาดเดาลำบาก
แต่อีกชั่วขณะหนึ่งก็กลับมาเป็นแววตาที่ชื่อไสดังเดิม ขับเสริมให้ไปหน้านั้นดู
อ่อนโยนลงยามบอก

“ถ้าเพียงแต่คุณจะหายโกรธผม...ผมอยากบอกคุณว่า...”

มิลินเลิกคิ้ว ดวงตาของเขาดูมีประกายประหลาด ที่ทำให้หล่อนรู้สึก
เหมือนเปลว...หลงลืมอะไรบางอย่างตลอดเวลา งามยิ้มมุมปาก อาจจะเลย
ไปจนถึงดวงตา ก่อนจะพูดต่อจนจบ

“ยินดีที่ได้รู้จัก”

ยินดีที่ได้รู้จัก?...

คำบอกนั้นยังคงก้องอยู่ในความรู้สึกแถมงงๆ ของมิลิน แม้ในยามอยู่
ในห้องตามลำพังแล้ว บางทีมันอาจจะเริ่มจุดเริ่มต้นของมิตรภาพเล็กๆ ที่
หล่อนเองก็ไม่ทันตั้งตัวด้วยเช่นกัน

“มาริ...มาริซัง” เสียงคุ่นหูร้องเรียกหญิงสาวทันทีที่ร่างบางเดินลงมา
ถึงชั้นล่าง ห้องรับประทานอาหารเล็กๆ ที่โม่พูโอะทำไว้สำหรับให้สมาชิกได้มา
หาอาหารเข้ารับประทาน มีเจ้าของคอร์ทกำลังเตรียมอาหารอย่างชะมัดเข้มข้น

“กินอะไรหรือยัง วันนี้ฉันทำยากิโตะซะ แล้วก็มิมิโสะเนื้อปูจากโทปะที่
ซินจิเขาเอามาฝาก มาลองชิมสิ อาหารทะเลจากโทปะนี่มันอร่อยจริงๆ เลย”

หญิงสาวโผล่หน้าเข้ามาในห้องอาหาร พลิกดูนาฬิกาที่ข้อมือ อีกกว่า

ครึ่งชั่วโมงจะถึงเวลาที่โคบายาชินัดหมายมารับ มีเวลาอีกถล่มเถลสำหรับการรับประทานอาหารเช้า เอาเถิด ถึงแม้เขาจะต้องพาไปรับประทานอาหารเช้าที่ร้านหรูที่ไหนสักแห่ง หล่อนจะแก้ตัวเอาว่าหิวท้องรอกอยนานเกินไป จึงอดใจไม่ไหว เผลอไปกับอาหารเช้าของคุณนายยามาตะแทน

“โอ้ไอ้ซังล่ะคะ”

“เอาของออกไปส่งที่ไปรษณีย์จะ แล้วก็ไปรับพัสดุของวันนี้ด้วย ฉันฝากซื้อของที่ตลาดสด ไม่รู้จะได้กลับมาหรือเปล่า เที่ยงนี้ว่าจะทำสแต๊กปลา มีคนขายอยากกิน” คุณนายยามาตะบ้วนปากไปทางด้านหลัง มิลินมองตามจึงได้เห็นร่างสูงของเพื่อนใหม่ที่กำลังยืนชะโงกหน้าฝ้าอาหารในหม้อบนเตาอย่างชะมัดเขม่น เขาหันมาเมื่อเห็นหญิงสาว รอยยิ้มกระจ่างขึ้นมาบนใบหน้าคมสันวันนี้งามรวบผมเป็นหางม้า สวมเสื้อยืดคอกกลมดูสบายตา เข้ากับกางเกงยีนเก่าๆ ปุปะขาดวินตัวเดิม

หล่อนคิดในใจว่าจะไปเดินห้างเพื่อซื้อกางเกงมาฝากเขาใหม่สักตัว เผื่อจะได้ดูเป็นผู้เป็นคนอย่างคนอื่นเขาบ้าง... มิลินได้แต่คิดในใจ

“โอะฮาโย โกโซอิมัส” ภาษทักมาก่อนเป็นคำว่าสวัสดิยามเช้าในภาษาญี่ปุ่น ยกอาหารลงจากเตาแล้วเทใส่จานกระเบื้องอย่างเรียบง่าย แบ่งออกเป็นสองจานแล้วถือกลับมาวางไว้บนโต๊ะ “กินยากิโซบะฝีมือผมลิครับ”

“อวดเชียว” คุณนายยามาตะว่า ค้อนปะหลับปะเหลือก “หน้าที่ก็แค่นี้ คนๆ ให้เข้ากันเท่านั้น ทำเป็นเอามาคุย ที่เหลือฉันทำเองทั้งนั้นหรือจะมาริซัง”

คนข้างคุยหุบยิ้มลง แสร้งค้อนคนที่รักตัวเองเหมือนลูกชายกลับ เรียกเสียงหัวเราะจากอีกฝ่าย ขณะที่หญิงสาวชาวไทยอดอมยิ้มไปด้วยไม่ได้ ร่างเล็กบางนั่งลงบนโต๊ะ รับประทานอาหารโกโซบะมาเมียงมองด้วยความสนอกสนใจ

“ไปเรียนก้าโมงเช้าไม่ใช่หรือมาริซัง กินอาหารให้หิวมาก่อนจะได้มีแรงเรียน เตียวฉันมานะ ขอแวะไปร้านดอกไม้สักแป็บ สั่งฟอร์เก็ตมีนोटไว้ตั้งแต่อาทิตย์ก่อน ไม่รู้อาทิตย์นี้ของจะมาหรือยัง ซินจิ ดูแลมาริซังให้ดีนะ หาน้ำให้

น้องด้อมด้วย”

“ครับผมมม” ท้ายเสียงเขาลากยาว ก่อนที่คุณนายยามาตะจะจากไป ทั้งให้ในห้องรับประทานอาหารขนาดเล็กนั้นมีสมาชิกเหลืออยู่เพียงสองคนคือ เขากับเพื่อนใหม่ ที่กำลังนั่งหลังตรงอย่างคนมีมารยาท งามหยิบขวดเครื่องดื่มปรุงรสมาเทใส่จานของตัวเอง ก่อนจะส่งต่อให้หล่อนอย่างเรียบง่ายคล่องตัว ตามประสาคนทำงานบริการจนเคยชิน

“ซิมมิโสะจากโทบะดูใหม่ อร่อยมาก คุณไม่รังเกียจนะที่ผมไม่ได้มีเครื่องเคียงอย่างอื่นให้ด้วย มีแต่ยากิโชบะกับมิโสะหม้อเดียวนี่แหละ เอาจริงๆ อาจจะมีแค่ตะเกียบคู่เดียว”

“ทำไมคิดว่าฉันจะรังเกียจล่ะคะ”

“บางคนก็ชอบกินอาหารอย่างเป็นพิธีรีตอง” เขาว่าพลางคืบยากิโชบะใส่ปากอย่างง่าย ๆ เอาสะดวกเข้าว่า แต่ก็รับประทานยากิโชบะอย่างเงิบเงียบ ไม่ได้สูดจนเสียงดังเหมือนธรรมเนียมนิยมคนญี่ปุ่น “โดยเฉพาะคุณ เพราะผมว่า คุณดูเหมือนเป็นคุณหนูจะตายไป”

“ฉันเหรอคะ” เป็นครั้งแรกที่มีคนพูดอย่างนี้กับหล่อน... มิลินบอกตัวเอง อาจจะเพราะหล่อนอยู่กับโคบายาชิมากเกินไป ความเป็นคุณหนูและมีพิธีรีตองของโคบายาชิ ทำให้หล่อนกลายเป็นคนกระเด๋อกระด่าไปถนัดตา “คุณนี่คงมีปมในชีวิตนะคะ ชอบคิดแต่เรื่องแบ่งแยกชนชั้นตลอดเวลา”

คำคมๆ นั้นทำให้มือที่กำลังคืบยากิโชบะอยู่หยุดชะงักไป ริมฝีปากเขาเหยียดเป็นรอยยิ้มอีกแล้ว... รอยยิ้มที่หล่อนไม่ชอบเอาเสียเลย เหมือนเมื่อคืน ก่อนที่ผ่านมา

“ช่วยไม่ได้ ผมไม่ได้เกิดมาเป็นคนเพียบพร้อม ก็อาจจะมีมอยู่บ้าง เป็นธรรมดา ผมนะ มาอยู่ที่นี่ก็เป็นกะเหรี่ยง แถมยังเป็นกะเหรี่ยงเร่ร่อนอีกต่างหาก”

“แต่สุดท้ายทุกคนก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกันหมดนะคะ” มิลินตัดบท ไม่อยากฟังคำพูดสอดแทรกอาการเสียดสีสังคมอยู่ตลอดเวลาจากเขาก็ก “ฉัน

ก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกับคุณนี่แหละค่ะ จะเกิดมาในแบบไหนก็ช่างมันเถอะ ขอให้แต่ละวันเราคิดดีทำดีก็พอ”

“ทุกอย่างพูดให้คุณสบายมันก็ง่าย แต่เอาเข้าจริงจะทำได้อย่างที่พูดหรือเปล่าก็อีกเรื่องหนึ่งนะคุณ”

มิลินถอนหายใจ ไบหน้าเริ่มตึง และเสียงหัวเราะขึ้นขณะบอกรีบๆ

“ถ้าคุณยังพูดเรื่องนี้อีก ฉันจะถอนคำพูดเรื่องที่ทำให้เราเป็นเพื่อนกัน”

“ผมขอโทษ”

“ก็อย่ารบกวนกันนักสิ”

คำบอกนั้นทำให้สีหน้าเคร่งๆ ของเขาคลายลง มองไบหน้างมอย่างเพลอตัว เวลาหล่อนอยู่คว่ำหน้าบึ้งๆ ไม่ได้ทำให้ดูน่ากลัว ทว่ากลับดูน่าเอ็นดูปนน่าขันนักในสายตาคนมอง

ลักษณะภายนอกของมิลินอาจดูเหมือนคนอ่อนโยน เรียบร้อย แต่จากถ้อยคำที่หล่อนตอบโต้กลับมากทำให้ภามรับรู้ว่า แท้จริงแล้ว...ลูกแมวตัวน้อยตัวนี้ก็เพียบพร้อมไปด้วยกรงเล็บคมไม่น้อยเลยทีเดียว

“เปลี่ยนเรื่องคุยก็ได้” ชายหนุ่มยอมแพ้ รีบเปลี่ยนเรื่อง “คุณเรียนอยู่ชั้นปีไหนแล้วนะ”

“ชั้นปีสองค่ะ มาสเตอร์ตีกรี อีกปีนิดๆ ก็คงจบ” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงที่ปรบให้เป็นปกติ...ยากิโตะของเขาถือรอยยิ้มไม่ใช่น้อยหรอก แต่มิโสะนี่อ่อยกว่า รสชาติจับใจเหลือเกินในยามอากาศเย็นๆ อย่างต้นฤดูหนาวแบบนี้ “คุณล่ะคะ ไม่เห็นจะเล่าเรื่องของคุณให้ฟังบ้างเลย”

“เรื่องอะไรของผมล่ะที่คุณอยากรู้” เขาถาม ดวงตาสีเข้มคู่นั้นทำให้หล่อนรู้ว่าควรระวังแวดระวังตัวให้ดีก่อนจะถามออกไป

“เช่นว่า...คุณเป็นใคร มาจากไหน ทำไมถึงมาญี่ปุ่นได้ คุณเรียนอะไร แล้วทำไมถึงเลือกมาทำอาชีพไฮสคูล”

“ถามผมซะเกือบจะยาวกว่าซินคันเซนเชียว” ชายหนุ่มว่า แต่ก็วางตะเกียบ หยิบถ้วยมิโสะมาชดจนเกือบหมดถ้วย เหลือแต่เพียงสาหร่ายที่อยู่

ตรงกัน ก่อนจะวางดังกึก

“ผมก็เป็นเหมือนกับคนอื่นนั่นแหละ มาจากประเทศไทย ตอนแรกก็มาทำงาน แล้วก็เรียนหนังสือ ลักพักมีปัญหาที่บ้าน เลยต้องมาทำงานหาเงินส่งตัวเองเรียนอีก โชคดีที่ได้มาอยู่กับโอโต้ซังและก็โอ๊กซัง ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ช่วยเขา แลกกับส่วนลดค่าที่พัก เพราะผมได้เช่าห้องรังหนูที่คุณเห็นนะในราคาพิเศษมาก”

“คุณมาทำงานก่อน แล้วก็ค่อยเรียนหรือคะ”

เขายักไหล่แทนคำตอบ สบัดผมที่ตกลงมาปรกใบหน้า หักบางส่วนเอาไว้หลังหู

“ผมจำไม่ได้หรอกว่าทำอะไรก่อนกัน จำได้แต่ว่ามาถึงที่นี่ได้ไม่นานก็เริ่มทำงานและก็เรียนแล้ว จริงๆ ผมมากับเพื่อนอีกคน แต่ตอนนี้เขากลับไปเมืองไทยตั้งแต่เรียนจบ”

“อ้าว...แล้วทำไมคุณไม่กลับไปด้วยกันล่ะคะ” คำถามนั้นนอกจากปากหล่อนโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ทำให้คนฟังชะงักไปครู่หนึ่ง ดวงตาคู่มหุบลงปลายนิ้วยาวแข็งแรงเคาะโต๊ะเบาๆ ราวกับคนที่กำลังครุ่นคิดอย่างไร้จุดหมาย

“ผมอยู่ที่นี้ก็มีความสุขดีอยู่แล้ว ไม่รู้จะกลับไปทำไม”

“ใครๆ ก็อยากกลับบ้านนี่นา” มิลินแย้ง “อย่างน้อยก็ฉันคนหนึ่งแหละ ที่คิดถึงประเทศไทยทุกวัน ฉันอยากกินอาหารไทย ส้มตำ ต้มยำกุ้ง และไข่เจียว”

“ซินจู๋ก็มีขายถมเถ อย่าบอกนะว่าคุณไม่เคยไปกิน”

“ແຫມ...มันให้ความรู้สึกไม่เหมือนกันนี่คะ คุณนี่กันนะ” บางครั้งมิลินก็รู้สึกว่าเขากวนอารมณ์อย่างประหลาด แต่ก็นั่นแหละนะ ที่หล่อนไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกว่าเขาควรเป็นก็คงเพราะจิตใจหล่อนเบิกบานจากการได้พูดภาษาไทยโดยไม่ต้องแปลสลับไปเป็นภาษาอื่นให้ปวดสมองก็ได้

“คนเราเนะถ้ามองชีวิตให้มันเป็นเรื่องเคร่งเครียด มันก็จะเป็นชีวิตที่เคร่งเครียดไปตลอดกาล”

“ครับผม...ครับ...ผมมันไม่ดี ผมมันคนแครงแครงกับชีวิต ผมมันคิดมากจนเกินไป ผมมันคนมีชีวิตประหลาด” สำเนียงยกย่อน แม่ไม่ได้ใจด้วยความแตกตื่น ทว่าหญิงสาวก็รีบสวน

“นี่ถ้าคุณ...”

“ยังพูดเรื่องนี้อีก คุณจะถอนคำพูดว่าเราเป็นเพื่อนกัน!”

มิลินอ้าปากจะเถียง แต่ไม่สามารถพูดคำใดได้ทันคำพูดของเขา งามหัวเราะ รู้สึกเป็นครั้งแรก ถึงหัวใจที่โปร่งโล่ง สดใส เสียงหัวเราะนั้นดังออกมาจากส่วนลึกในใจเพราะอาการระบัดหน้า คางเซิด โดยไม่รู้สึกรัดของหญิงสาวตรงหน้านั้นประพิมพ์ประพายเข้าไปในความทรงจำของเขาได้รวดเร็วเหลือเกิน

เสียงโหวกเหวกดังมาจากหน้าบ้านเสียก่อน พร้อมกับภรมิณีแวนสีขาวแล่นเข้ามาจอดในโรงจอดรถด้านใน ฮีโตะชิ ยามาตะ ก้าวลงมาจากรถพร้อมกับเปิดประตูด้านหลัง งามชะโงกหน้าไปมอง ก่อนจะหันมาบอกหญิงสาวที่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

“โอโตะซังกลับมาแล้ว ผมไปช่วยขนของลงจากหลังรถก่อนนะครับ”

“ฉันก็จะไปแล้วเหมือนกันคะ ใกล้เคียงถึงเวลาเรียนแล้ว เต๋ียวเพื่อนของฉันจะมารับ นี่เขาส่งข้อความมาพอดี” ร่างบางลุกขึ้นยืน ปิดเคสฝู่นออกจากกระบะโปร่ง ก่อนจะเดินตามร่างสูงโปร่งของคนผมยาวตรงหน้าออกไป

“โอโตะซัง ได้อะไรมาคะ เยอะแยะเลย”

“ปลาจากสี่กั๊ก แยมซื้อมาได้เท่านี้เอง มาริซังไปเรียนเทรอน นึกว่าวันนี้ไม่มีเรียนเสียอีก จะได้ชวนให้มากินอาหารด้วยกัน นี่เจ้าชินจิกก็อยากกินสตั๊กปลา โอ้กำลังไล่ให้ผมไปซื้อตั้งแต่เช้ามีด รู้จักกันหรือยังล่ะกับชินจิก เป็นคนไทยเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“รู้จักกันแล้วค่ะ” มิลินยิ้ม หันไปมองเพื่อนร่วมเชื้อชาติที่เข้าไปช่วยคุณยามาตะขนลังปลาด้วยความคล่องแคล่ว “เมื่อวานชินโอะกำลังแนะนำให้รู้จักแล้ว”

“ซินจินะแทบจะกลายเป็นคนญี่ปุ่นไปเสียแล้ว อยู่ด้วยกันมานานจน โอ้กำลังรักเหมือนลูก”

“โอ้กำลังบอกมาริจนแทบจะจำได้แล้วละครับ” งามเสริมขึ้นมา ทอดต้ามองหญิงสาวขณะถาม “จริงไหมมาริซัง ช่วยไม่ได้จริงๆ ที่ผมเป็นลูกรักมากกว่า เพราะมาก่อน”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นก่อนที่มิลินจะได้ตอบว่าอะไร โคบายาชิ นั่นเอง หล่อนดูเบอร์ เขาคงจะมารออยู่ด้านหน้าแล้ว หญิงสาวจึงกดตัดสายโทรศัพท์ไป ขณะบอกกับเจ้าของคอร์ตด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ขอตัวก่อนนะคะโอ้ไตซัง คุณโคบายาชิมารับแล้ว”

“ตามสบายเถอะมาริซัง อย่าให้เขาต้องรอนาน เราคนญี่ปุ่นไม่ชอบการ มาสายกว่าเวลา”

มิลินค้อมศีรษะแทนคำลาตามธรรมเนียมญี่ปุ่น กระชับสเวตเตอร์ตัว ลีอ่อนเข้าหากัน ก่อนที่จะเดินออกไปเพื่อมองหารถแสนสวยของโคบายาชิที่ จอดรออยู่ไม่ไกลเลย

งามกลับเป็นฝ่ายมองหล่อนจนไกลกลับไปจากสายตา รู้สึกว่า...วันนั้นมัน จะต้องเป็นวันที่แสนยาวนาน เพราะอะไรก็ไม่ทราบได้ แต่ความมึนงงในใจบอก ตัวเองเช่นนั้นจริงๆ

“มองเขาตาละห้อยเชียวนะเจ้าหนู” โอ้ไตซังหรือคุณพ่อที่เขาเรียก พุด ขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าและท่าทางของลูกชายร่วมโลก มือ หนาตบลงบนไหล่บางที่ระไปด้วยผมยาวของเขา “ดอกฟ้า...ทำอย่างไรก็ได้แต่ มองนะ ซินจินะเอ๊ย รู้หรือเปล่าว่าคนรักของมาริซังเป็นใคร”

“ใครครับ”

“ก็ ไตสุเกะ โคบายาชิ ลูกชายเจ้าของกิจการโคบายาชิชิบิปปิงยังไงละ ตระกูลที่ร่ำรวยเป็นอันดับต้นๆ ของคนโตเกียว นายไม่เคยได้ยินชื่อหรือยังงัย”

คำบอกนั้นทำให้งามรู้สึกเหมือนร่างกายกลายเป็นน้ำแข็ง สลับกับ หลอมละลายระเหยเป็นอากาศ คิ้วเรียวขมวดมุ่นเข้าหากัน ยามเมื่อหันกลับ

มาถาม ฮีโตะชิ ยามาตะ

“คนสุดท้ายที่เป็นหมอนั้นหรือครับโอดีซัง”

“คนนั้นแหละ”

คำยืนยันจากอีกฝ่ายทำให้เขายิ่งยืนยันิ่ง เสียงหัวเราะคล้ายขันของพ่อร่วมฟ้าของเขาไม่ได้ดังเข้ามาในจิตใจเลย แต่ตอนนี้ส่องเขากำลังครุ่นคิด สลับกับนึกถึงใบหน้างามหวานของหญิงสาวชาวไทยที่โชคชะตาพัดพาให้มาอาศัยอยู่ในชายคาเดียวกัน

“วันนี้คุณดูอารมณ์ดีผิดปกตินะมาริ” เสียงหัวเราะ เอ่ยทักขึ้นมาในความเงียบ ขณะที่ขับรถสปอร์ตคันงามของตัวเองไปบนถนนในมหานครใหญ่ หญิงสาวหันมาเลิกคิ้ว

“ฉันเหรอคะ?”

“ใช่”

“คุณคงอุปาทานไปเองแล้วละคะไดสุเกะ” มิลินบอก ยิ้มให้คู่รักหนุ่มของตัวเอง ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องไต่ถาม “เมื่อวานเป็นยังไงบ้างคะ เวิร์ดหรือเปล่า”

คล้ายเขาเงียบไปอีดีใจหนึ่ง ทว่ามีก็ยังคงประคองพวงมาลัยรถให้หนึ่งเหมือนเดิม ก่อนจะค่อยๆ ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเป็นปกติ

“ก็ดี ไม่ค่อยยุ่งเท่าไร มัวแต่เข้าไปช่วยอาจารย์ในห้องผ่าตัด ก็เลยไม่ได้โทรศัพท์หาคุณเลย”

“ฉันโทร. ไปหากก็เหมือนคุณจะปิดเครื่อง”

“ในห้องผ่าตัดไม่มีสัญญาณ” โคบายาชิแถลงไข ผ่อนลมหายใจแล้วว่า “คุณก็รู้ดี ในห้องผ่าตัดมันต้องระงับสัญญาณเพื่อไม่ให้รบกวนอุปกรณ์สัญญาณชีพอื่น”

“ค่ะ ฉันก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ เลยไม่ได้โทร. ไปใหม่” หล่อตอบ

ความจริงมิลินก็ชินเสียแล้ว ในวันที่คู่รักของหล่อนอยู่เฝ้า นิ่งแปลว่าจะติดต่อกันไม่ได้เลยเกือบตลอดทั้งคืนโดยที่ไม่ต้องมีข้อสงสัยอื่น

“ฉันลืมเล่าให้คุณฟังเลย ตอนนี้นั้นฉันมีเพื่อนคนไทยคนใหม่แล้วนะคะ เขาพักอยู่ที่ซิงกาปะวะอินน์เหมือนกันกับฉัน แต่ว่าอยู่มานานกว่า เพิ่งรู้จักกันเมื่อวานนี่เอง”

“เมื่อไหร่คุณจะย้ายออกมาจากที่พักลับปะรังเคแบบนั้น” เขากลับไล่ใจไปกับอีกเรื่อง... เรื่องที่ทำให้มิลินรู้สึกหน้าร้อน เหมือนตัวเองต้องพลอยรับคำว่านั้นไปด้วยอีกคน “ห้องก็เล็กแถมอึดอัด คนที่อยู่ด้วยก็ไม่รู้หัวนอนปลายเท้ามาจากไหน เกิดอะไรขึ้นมาใครจะปกป้องดูแลความปลอดภัยให้คุณ”

“โคบายาชิคะ ฉันดูแลตัวเองได้ แล้วคุณกับคุณนายยามาตะก็เป็นคนดีคอยช่วยเหลือฉันมาตลอด”

“อาจจะเป็นแค่การเสแสร้งก็ได้ คุณนะ ไม่ทันคนหรือกามาริ”

มิลินแหม่มริมฝีปาก หลุบตาลง ก็ครั้งแล้วหนอที่หล่อนต้องทนรับฟังเขาพูดจาเช่นนี้ คนอย่างโคบายาชิขาดเสน่ห์ตรงนั้นนี่เอง เพราะวาจาที่แสดงถึงความมั่นใจมั่นอกมั่นใจในชาติตระกูลของตัวเองมากจนเกินพอดี ทำให้คนที่อยู่ด้วยอย่างหล่อนแสบอึดอัดใจ ถึงแม้จะทราบว่ามันอาจจะเป็นเพราะธรรมเนียมลักษณะของชาวญี่ปุ่นที่มักกดขี่เสรีภาพทางความคิดของสตรีอยู่เสมอก็ตาม

อาการนี้ไม่ได้ถึงยอะไร ทำให้คุณหมอมั่นมั่นไปได้อีกสองสามคำหญิงสาวเบือนหน้าออกไปมองนอกหน้าต่าง นึกขอบคุณที่วันนี้รถไม่ติด ทำให้หล่อนมาถึงมหาวิทยาลัยไวกว่าทุกวัน และไม่ต้องทนฟังเขาบ่นอีกนาน

“จอดตรงนี้ก็ได้เลย ขอขอบคุณมากนะคะที่มาส่ง วันนี้ฉันมีนัดกับคิตามูระจัง เขาสัญญาว่าจะไปส่งที่ซิงกาปะวะอินน์ตอนเย็น คุณไม่ต้องมารีบก็ได้คะ แล้วฉันจะโทรศัพท์หานะคะ”

“มาริซัง”

เข้าไปเสียแล้ว มิลินเปิดประตูและเดินลงไปก่อนที่เขาจะพูดอะไรได้ทันเสียงแทรกจากรถด้านหลังทำให้โคบายาชิต้องรีบเลื่อนรถของตัวเองออกไปจาก

ที่ตรงนั้น และเจ้าตัวก็ได้แต่ทูปวงมาลัยด้วยความรู้สึกหงุดหงิด

ด้านหลัง...มิลินอ่อนน้อมต่ำลง ก่อนจะหันไปมองรถคันงามที่แล่นออกไป หญิงสาวถอนหายใจ ไหล่ที่ตั้งตรงอยู่เมื่อสักครู่ห่อลู่ลง พยายามระงับความรู้สึกโกรธกรุ่นที่ยังคงคุ้ยอยู่ในใจ เมื่อรู้สึกดีขึ้นแล้วไหล่คู่นั้นก็จ๋องค้อยๆ ตั้งตรงเหมือนเดิม

อดทน...หล่อนจะอดทน...เท่าที่ทำได้...และเท่าที่ใจจะไหว

มิลินไม่เหมือนกานดา หล่อนไม่เสียดายว่าเขาจะเป็นคนที่รวยล้นฟ้า หรือหน้าตาดีมากเพียงใด หากในวันหนึ่งที่ไม่สามารถทนไหว หล่อนก็จะเดินจากไปโดยที่ไม่อวรณ์ในสิ่งใดเลย

“กลับมาแล้วหรือซินจิ โทชะเป็นยังไงบ้าง ได้เจอไข่มุกอย่างที่บอกจะไปตามหาหรือเปล่า”

ชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาวจัด และหน้าตาคมคายชนิดหาตัวจับได้ยาก ออกปากทักเมื่อเห็นคนคุ้นตาเปิดประตูเข้ามาในร้าน พนักงานอีกหลายคน เยี่ยมหน้ามามอง ก่อนจะเข้ามาโอบกอดชายหนุ่มมาดเซอร์ด้วยท่าทางดีอกดีใจ

“หายไปเลย โยโกะเขาบ่นถึงแกทุกวันรู้หรือเปล่า ซินจิไม่อยู่ไม่ค่อยมีแรงจะทำงาน”

“เพิ่งรู้จากนายนี้แหละ เท็ตสึโอะ” งามตอบ หยิบเบียร์จากในตู้ออกมา เปิดดื่มอย่างคนคุ้นเคย ขณะที่มองเพื่อนรักของตัวเองทำความสะอาดบาร์ เครื่องดื่มและโต๊ะที่ยังไม่เป็นระเบียบจากการรับแขกในคืนที่ผ่านมา

อัลคาทราชเป็นผับขนาดกลางอยู่บนชั้นหนึ่งของตึกใหญ่ในชินจูกุ ผับไม่ใหญ่จนคนพลุกพล่าน และไม่เล็กเกินขนาด เป็นล็อกเดียวเท่าแมวดินตาย อย่างร้านอาหารอื่นลูกค้าส่วนใหญ่เป็นคนมีอันจะกิน และต้องมีทุนทรัพย์มากพอที่จะจ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่มแสนแพงได้อีกด้วย

นายทุนของผับเป็นการรวมหุ้นกันระหว่างเพื่อนสนิทและมีเท็ตสึโอะ ชายหนุ่มรูปหล่อ ท่าทางฉลาดเฉลียว หุ้นส่วนใหญ่ของร้าน เป็นทั้งคนบริการ

ลูกค้าและผู้บริหารไปด้วยพร้อมๆ กัน

“นี่คราวนี้กลับมาทำงานด้วยใช่ไหม ลูกค้าถามหากันตรึมว่าหนูผมผอมผายหายไปไหน ให้ตายเถอะ นายนี้มันฮอตในในกลุ่มสาวๆ เสียจริง”

ภามหัวเราะ หากไม่เลยไปถึงดวงตาที่ยังคงมีเรื่องให้เก็บมาครุ่นคิดอยู่นั้น...กระป๋องเบียร์ถูกโยนทิ้งลงถังขยะ ขณะที่เทตลีโอะวางผ้าที่เช็ดราวจองในถังน้ำ ก่อนจะเก็บไปวางไว้อีกมุมหนึ่ง เตรียมพื้นที่ไว้สำหรับการรับรองแขกในคำคืนที่กำลังจะมาถึง

ปกติแล้วภามจะเปลี่ยนงานไปเรื่อยๆ เพื่อทดลองสิ่งแปลกใหม่ แต่เพราะอัลคาทราซเป็นผับของเพื่อนสนิท เขาจึงทำงานอยู่ได้ด้วยนานที่สุด ไปๆ มาๆ อย่างอิสระไม่ได้ผูกมัด ไม่มีสัญญานอกจากสัญญาใจ จริงอย่างเทตลีโอะว่าเขามีแม่ยกมากมายเป็นสาวแก่แม่ม่ายที่มักจะมาหาความสำราญยามเปลี่ยว แต่แขกที่เขามักจะต้องไปช่วยเทตลีโอะรับรองอย่างแท้จริง ก็คือเหล่าสตรี ‘ผู้ใหญ่’ ที่แวะเวียนมาเยี่ยมเป็นครั้งคราวเท่านั้น...ก็ตามประสาไฮสตรี้จ๋าเป็น...ไฮสตรี้ไม่มีสิทธิ์ทำอย่างอื่น นอกจากคอยพุดจาให้ความบันเทิงแก่ลูกค้าอยู่แล้ว และภามก็ไม่เคยคิดจะทำเกินเลยเช่นนั้น แม้ธุรกิจของเทตลีโอะจะเอื้อให้มากเพียงใดก็ตาม

“นี่ถามอะไรหน่อย ช่วงนี้โคบายาชิยังแวะเวียนมาที่อัลคาทราซอยู่อีกไหม” “ไม่รู้ว่าจะไรตลบันดาลใจให้เขาเอ่ยสิ่งที่เก็บอยู่ในใจ โพล่งถามเพื่อนออกไปทั้งที่กำลังช่วยลูกน้องจัดร้านอยู่ดีๆ

“โคบายาชิไหน คนที่เป็นหมอ หรือคนที่เป็นนักแข่งรถ?”

“คนที่เป็นหมอ”

“ได้สุกนะหรือ โอ้ย...มาบ่อย” เพื่อนหนุ่มตอบโดยแทบจะไม่ต้องคิด “เมื่อคืนก็เพิ่งมา พาสาวสวยหุ่นเอ็กซ์ซะบีมาด้วยหนึ่งคน ไม่ใช่คนเดียวกับคราวที่แล้วนะ คนนี้นี่คนละไซซ์ ใหญ่กว่ากันโข”

“เมื่อคืนหรือ” ภามทวนคำ นิ้วคิ้วขณะใช้ความคิด ย้อนไปที่ละสเปปขณะที่เทตลีโอะยังคงเล่าต่อเนื่อง

“แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเปลี่ยนคู่อ้อยเหมือนเมื่อก่อนหรอก เพราะตอนนี้ได้ข่าวว่าติดใจผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง เป็นนักเรียนไทยอยู่ที่วาเซตเต ดูท่าหลงคนนั้นมากเลยเชียะว คนอื่นที่เคยมีประภาพันท์ไม่ถ้วนก็เลยซาๆ ไป แม้กระทั่งโยโกะ เดี่ยวนี้ก็ไม่ค่อยรับออกไปไหนบ่อย”

“เธอ...สงสัยใกล้จะหยุดทำตัวเหลวไหลแล้วละมั้ง”

“เจ้าซู้เข้าสายเลือดอย่างนั้นใครจะหยุดได้”

ภามได้แต่เก็บความคิดไว้ในใจอย่างเงิบเงียบ นึกถึงใบหน้านามหวานที่แลดูอ่อนละมุน ดวงตาสีดำลับแม้จะดูเอาเรื่องยามทะเลาะกับเขา แต่ก็จายประกายอ่อนโยนอย่างคนไร้เดียงสา ไม่ทันโลกอย่างที่ความโหดร้ายภายนอกมันกำลังรออยู่เลย

“ดีนะมาริซัง ที่วันนี้ผู้ปกครองของเธอไม่อยู่ เธอเลยออกมานั่งดริงก์กับฉันข้างนอกได้” คิตามูระ ผู้ช่วยวิจัยสาววัยกลางคนของมิลินบอกลางเทเบียร์ที่เหลือลงคอ คีบเนื้อโกเบย่างกลิ่นหอมไซยามาลึมรสด้วยความเอร็ดอร่อย “ฉันเดาได้เลยว่าถ้าโคบายาซึรุจะต้องไม่พอใจที่ฉันพาเธอออกมาที่นี่”

“ฉันไม่สนใจหรอกค่ะ” มิลินถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย “ถ้าเขาอยากบ่นก็ให้เขาบ่นไป”

“เป็นแฟนคนรวยต้องทนหน่อยนะ” คนสูงวัยกว่าบอกรายเห็นอกเห็นใจ “แต่อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าเธอจะสุขสบายไปตลอดชีวิต”

“จริงเธอคะคิตามูระซัง ทำไมตอนนี้ฉันไม่รู้สิอย่างนั้นเลย”

ท่าทางของมิลินทำให้คนที่มองอยู่พลอยเห็นใจ ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวมานั่งปรับทุกข์อยู่อย่างนี้ คิตามูระรู้จักกับทั้งสองฝ่าย และรู้สึกอึดอัดเหลือเกินกับการที่จะให้คำแนะนำเพียงด้านใดด้านหนึ่งไป

“หรือมันเป็นวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่นที่ต้องเป็นแบบนี้คะ คิตามูระซัง เกิดเป็นผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ห้ามทำอะไรมากเกินไปกว่าที่สามีสั่ง ได้แต่รินสาเก คอยเป็นลูกค้อให้สามีเวลารับแขก”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมารี... โลกสมัยนี้พัฒนาไปมากแล้ว เธอก็เห็นว่า ผู้หญิงญี่ปุ่นเป็นผู้นำกันมากขึ้น ทำงานนอกบ้านมากขึ้น แต่เธอก็ต้องเข้าใจ ด้วยว่าตระกูลโคบายาชิเป็นตระกูลใหญ่ สืบเชื้อสายมาจากขุนนางเก่าที่ยัง หัวโบราณและมีความคิดอนุรักษ์นิยมสุดโต่ง แต่คุณหมอโคบายาชิเขาก็เป็นคนหัวสมัยใหม่พอสมควรนะมารีซัง ฉันว่าเธอคงไม่ต้องถึงขนาดไปไหนมาไหน ไม่ได้หรอก”

“ดูเถอะ แม้แต่ฉันจะขึ้นรถไฟกลับที่พักเองเขายังบ่นแทบตาย”

“คิดอีกแง่ก็คือเขาเป็นห่วงเธอ ไม่อยาก让她ได้รับอันตราย”

มิลินสายตึ้งระระ จิบเบียร์ที่เหลืออยู่อีกเกือบเต็มแก้วอย่างระมัดระวัง

“ไม่จริงหรอกค่ะ เขาไม่ชอบไปอยู่ร่วมกับคนอื่น เขาคิดว่าคนอื่นเป็นคนชั้นต่ำ ถ้าเทียบกับตระกูลโคบายาชิที่เก่าแก่ เขาไม่อยากให้ฉันไปปะปนกับคนพวกนั้น ถึงได้มารับส่งฉันทุกวัน แม้แต่วันที่ไม่ว่างก็ส่งคนขับรถมารับ”

“อึดอัดใจละสินะมารี ไม่เอาล่ะ อย่าคิดมาก ตอนนั้นเธออาจจะแค่กำลัง หวังไหว ลองทำใจให้สบาย ดื่มเบียร์กันก่อน” คิตามูระส่งเบียร์แก้วใหม่ให้หญิงสาว ก่อนจะหยิบแก้วของตัวเองขึ้นมาชนแล้วดื่ม ขณะที่มิลินได้แต่ดื่มลงไปด้วยอารมณ์หม่นเศร้า

“คนอื่นอาจจะอิจฉาที่ฉันเป็นคนรักของโคบายาชิซะนะ แต่ถ้าเขามาเป็นฉัน บางทีเขาอาจจะไม่มีความสุขเลย”

“ไม่หรอกมารีซัง” อีกฝ่ายบอกด้วยความที่ผ่านวัยและผ่านประสบการณ์ มามากกว่า “หลายคนเขาชอบในสิ่งที่โคบายาชิทำ หลายคนเขาก็ไม่อยากมาเดินบนถนน ไม่อยากนั่งรถไฟเบียดเสียดกับผู้คน เขาพอใจที่มีเงินทองมากมายให้ใช้ มีบริการคอยดูแลให้ไม่ต้องทำงาน เค้าไม่ต้องติดดิน”

“กลางเนื้อชอบกลางยาจริงๆ นะคะคิตามูระซัง บางที...ฉันอาจจะไม่เหมาะสมกับตระกูลโคบายาชิก็ได้ ฉันเองก็อยากจะถอนตัว”

“คิดในอีกแง่ เขาก็ไม่ได้ผิดอะไรนี่มารี เขาทำแบบนี้ก็เพราะเขารักเธอ มากเท่านั้นเอง”

“นั่นแหละคะ ฉันตัดสินใจไม่ถูกเลย”

เพราะแอลกอฮอล์ทำให้การก้าว่างลงมาจากรถของมิลินไม่ค่อยมั่นคง

นัก เวลาตอนดึกแล้ว แต่พรุ่งนี้เป็นวันหยุดและหล่อนก็ไม่มีเรียนจึงตื่นสายได้หญิงสาวเปิดประตูรั้วใหญ่ด้านนอกเข้าไปด้วยกุญแจที่ยามาตะทำให้เป็นพิเศษแก่ทุกคน เปิดดูกล่องจดหมาย เมื่อไม่พบของตัวเองก็ปิดลงดังเดิม

ในคลองจึกษุหล่อนเห็นชายร่างสูงคันท่านั่งอยู่บนโต๊ะหินอ่อนเพียงลำพัง ผมยาวถูกรวบเป็นหางม้าไว้ด้านหลัง ขณะที่เจ้าตัวกำลังรับประทานอาหารกล่องที่ยังเหลืออยู่อย่างหิวโหย มิลินเขม่นตามอง ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้แล้วทัก

“นี่คุณ...”

ภามหันกลับมามอง ครั้นเห็นว่าเป็นใครก็รับประทานอาหารต่อ แต่ลดความเร็วลงจนเหลือระดับปกติ บ่อยปากเป็นเชิงบอกให้หญิงสาวนั่งลง

“เพิ่งกลับมาเหรอ”

“ใช่” มิลินตอบเสียงสั้น คงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ ทำให้คนที่รับประทานอาหารอยู่ถึงกับหยุดรับประทานแล้วหันมาทำมุขฟุดฟิด นึกได้ว่า

“คุณดื่มมานี่...”

“ใช่” มิลินยอมรับ คิตามูระแม้จะเป็นผู้หญิงแต่ก็เป็นนักดื่มตัวยง หล่อนเองก็เพิ่งดื่มแอลกอฮอล์เป็นตอนมาอยู่ที่ญี่ปุ่นนี่เอง ในยามว่างและคนรักติดๆต้องอยู่เวร คิตามูระก็มักจะหนีบหัวติดสอยตามออกมาด้วยกันเสมอ ผู้หญิงญี่ปุ่นดื่มเบียร์เก่ง ขนาดคนที่ไม่ดื่มเบียร์อย่างหล่อน เมื่อมาเข้าสังคมก็ต้องปรับตัว

แต่โคบายาชิไม่ทราบเรื่องนี้ เพราะเป็นผู้ช่วยวิจัยของโปรเฟสเซอร์ชื่อดัง คิตามูระจึงเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่แฟนหนุ่มของหล่อนไว้ใจ และสามารถให้มารับส่งมิลินกลับบ้านแทนตัวเขาได้โดยไม่ต้องคอยให้ใครไปสืบถาม

“เป็นผู้หญิงยิงเรือ เมาบ่อยๆ ก็ไม่ตีนะคุณ” ภามสอนราวกับตัวเองเป็น

พ่อพระที่ยึดมั่นในศีลธรรม “โดยเฉพาะเวลาไปดื่มกับผู้ชาย จะดูแลตัวเองลำบาก”

“ฉันไปดื่มกับผู้ชายวิจัยของเซนเซ... คิตามูระซึ่งเป็นผู้หญิง”

“อ้อ... แล้วแฟนคุณไม่ทำอะไรเธอ”

ท้ายเสียงคำว่า ‘แฟน’ แม้จะฟังเป็นปกติ ทว่าก็ซ่อนความรู้สึกเล็กๆ ไว้ภายใน แสร้งทำเป็นหยิบน้ำดื่มขึ้นมาดื่ม มาดเหมือนไม่ใส่ใจที่จะฟังคำตอบเท่าใดนัก

“เขาไม่รู้อะไรหรอก ถ้ารู้ก็คงจะบ่นเป็นหมื่นพัน” มิลินถอนหายใจเป็นครั้งที่ร้อย ไม่ทันสังเกตว่าคนข้างๆ เหมือนหนึ่งไปชั่วขณะ การนั่งลงบนเก้าอี้ที่อ่อนนุ่มอีกตัวมีลมเย็นๆ พัดมาทำให้สมองของหล่อนปลอดโปร่งขึ้น มองอาหารกล่องราคาถูกลงที่เขารับประทานด้วยความเวทนา

“นี่คุณกินข้าวรอบดึกหรือ”

“อาจจะกินรอบแรกตั้งแต่บ่าย วันนั้นผมไปช่วยเท็ตสึโอะ เพื่อนผมที่ทำฉบับอัลคาทราชที่ชินจูกุ ที่รับจ๊อบประจำของผม”

“ที่โน่นเขาไม่มีอาหารให้กินหรือคะ”

“งานมันวุ่นจนแทบไม่มีเวลาจะมานั่งกินอะไรหรอก” เขาบอกราวกับหล่อนไม่รู้เดียงสา ในสายตาคือซ้ำเลื่องมานั้นปนด้วยรอยขุ่นจนมิลินนึกจุก

“ฉันไม่รู้จักหรือคะ ปกติฉันก็ไม่ค่อยนิยมเที่ยวกลางคืนอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเซนเซหรือคิตามูระซึ่งชวน”

“แฟนคุณไม่ชวนไปบ้างหรือไง” ภามย่อนถาม มองใบหน้านามหวานที่หลบลึง ก่อนที่หล่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงสะกดใจ

“คุณโคบายาชิเขาไม่ชอบไปเที่ยวที่อย่างนั้นหรอก แม้แต่ร้านอาหารทั่วไปบางทีเขายังไม่ชอบไป”

คำบอกนั้นทำให้คนฟังเลิกคิ้วสูงคล้ายประหลาดใจ พิศมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนด้วยดวงตาฉายแววแปลกๆ อย่างที่มิลินอ่านไม่ออก... หญิงสาวนี่คือ ไม่ใช่ใจในสีหน้าของเขา

หัวสมองของหล่อนอื้ออึง อาจเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ดื่มมากเกินไป จนเกินพอดี

“คุณเป็น...คนรัก...ของโคบายาชิจริงๆ เหนอ ผมหมายถึง ไตสุเกะ โคบายาชิ ลูกชายคนสุดท้ายของตระกูลเจ้าของโคบายาชิชิบิงนะ” คนตรงหน้า ถาม ดวงตาของเขาหลุบลง มองปลายขนตาที่ซ้องนอนของหญิงสาว เม้มริมฝีปากเบาๆ ขณะที่หล่อนพยักหน้า

“คุณรู้จักเขาด้วยเหรอคะ”

“ไม่มีใครไม่รู้จักเขาหรอก” ภามละเอาไว้ในความหมายว่ารู้จักในแง่ใด “เขาออกจะโด่งดังจะตาย ธุรกิจบ้านเขาก็ร่ำรวยมหาศาล ผู้หญิงหลายคนก็วิ่งเข้าหา”

“นั่นนะสิคะ” ตาหล่อนลอยๆ ยามตอบรับคำของคนเป็นเพื่อน ไม่ใส่ใจว่าทำเสียงนั้นดูเหมือนคนประชดประชันด้วยอิจฉา “ใครๆ ก็อิจฉาที่ฉันได้คบกับโคบายาชิ มีแต่ฉันคนเดียวที่อิจฉาคนอื่นฯ”

“ทำไมพูดแบบนี้”

คราวนี้เขาหันมามองหญิงสาวด้วยความสนใจ สังเกตเห็นว่าในดวงตาคู่นั้นไม่ได้เต็มไปด้วยความสดใส สดชื่น อย่างที่เคยเป็นเลย... คิ้วเรียวขมวดมุ่นเข้าหากันเบาๆ ขณะถาม

“คุณไม่มีความสุขเหรอ ได้อยู่กับผู้ชายที่ผู้หญิงนับพันยินดีวิ่งเข้าหา”

มิลินิ่งไป มีอริยวบางกุ่มกระเป่าสะพายของตัวเอง ขยับปากจะพูด แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ บอกเพียงสั้นๆ

“ไม่รู้สิคะ ฉันก็อาจจะมีความสุขได้อยู่”

อากัปกริยาที่ตรงกันข้ามกับคำที่บอก ตกอยู่ในความสังเกตของชายหนุ่มตรงหน้าเสียสิ้น ทำทางอึดอัดใจ บ่งบอกได้ว่าหล่อนมีอะไรแอบซ่อนอยู่จริงๆ

ก็อาจจะเป็นได้ บางทีบางครั้งเขาก็ว่ากันว่าผู้หญิงมีเซนส์แรงนัก บางทีผู้หญิงตรงหน้าของเขาอาจจะฉลาดพอที่จะระแคะระคาย ว่าคู่รักที่แสนดีและ

เพอร์เฟกต์นั้นมืออะไรอีกหลายอย่างแอบซ่อนอยู่โดยที่หล่อนไม่อาจรู้เท่านี้

ดวงหน้าของหญิงสาวในยามเป็นตัวของตัวของเธอเองนั้นดูมั่นใจ และปากอ
แก่นกล้าไม่ใช่น้อย เขาสัมผัสได้จากวันที่ผ่านมา ทว่าในอีกมุมหนึ่งมิลินก็เป็
นเพียงแค่ผู้หญิงธรรมดา ที่จิตใจตรงไปตรงมาและใสซื่อคนหนึ่ง เขาอยาก
ประณามคนที่ได้หัวใจของหล่อนไปครอบครองนัก โศบายาชีอาจะมีสิ่งที่ดี
มีค่าอยู่ในมือ แต่เขาไม่เห็นคุณค่าของหล่อน...

ไม่เห็นคุณค่าพอที่จะหยุดทุกอย่างแล้วเริ่มต้นไปกับหล่อนอย่างจริงจัง
เลยจริงๆ

“คิดอะไรอยู่คะ”

คำถามนั้นทำให้ภามรู้สึกตัว ดิ่งตัวเองออกมาจากภวังค์ ยักไหล่ แล้ว
ตอบไปอย่างไม่ยี่หระเท่าไรนัก

“ผมก็คิดอะไรของผมไปเรื่อยเรื่อย ไม่เกี่ยวกับคุณหรอก”

แม้จะไม่ค่อยเชื่อถือ แต่มิลินก็ไม่ได้พูดอะไร มองเศษอาหารที่เหลือ
ของเขาด้วยความเวทนา เก็บขึ้นมาทิ้งในถังขยะใกล้ๆ แล้วหันมาบอก

“ที่ห้องฉันมีอาหารที่ดูน่ากินกว่านี้อีกมาก ถ้าคุณหิวเดี๋ยวฉันจะไปเอ
มาให้”

“ไม่ต้องหรอก แค่นี้ก็ดีถมสำหรับผมแล้ว”

“จะอิมได้ยังไง มีแค่ข้าวกับเศษเนื้อ คุณนี่นะ รอดตรงนี้สักแป๊บเถอะ
หรือจะเดินไปร้านลอร์วี่สักกัน ไปเป็นเพื่อนฉันได้ไหมคะ ฉันอยากกินอะไร
ร้อนๆ สักหน่อย มีนหัวมากเลย แต่ตึกแล้วไม่ค่อยกล้าเดินคนเดียว”

“เฮลสิ” เขายิ้ม...ลุกขึ้นยืนแล้วยื่นเสื้อโค้ตให้หญิงสาว เหลือแต่เพียง
เสื้อยืดตัวบางๆ ของตัวเองตัวเดียว “ใส่เสื้อผมเถอะ ตึกแล้วอากาศข้างนอก
มันหนาว เดี่ยวคุณจะเป็นหวัด”

“คุณไม่หนาวหรือ”

“ผมอยู่มาเป็นสิบปี ซินเสียแล้ว เดินเร็วๆ เข้า หนาวประเดี๋ยวเดียวก็
ถึงร้าน”

ร่างสูงเดินนำลิ่วไปยังประตู เปิดออกไปอย่างซ่านซ่านหาญ มีหญิงสาวเดินตามหลังอย่างแก้งก้างอยู่ข้าง เพราะเสื้อหนังของเขาดูใหญ่และหนักไม่ใช่ น้อย อากาศด้านนอกเย็นอย่างที่ถามบอก แต่เจ้าตัวดูไม่เตื่อร้อน เดินตัวปลิวได้เหมือนกับคนญี่ปุ่นคนอื่นๆ

ร้านลอร์วสันในยามดึกนั้นเงียบเชียบ มีไฟในร้านเปิดสว่าง อาจเป็นเพราะตรงหัวมุมนี้อยู่ห่างไกลจากชุมชน ทำให้ไม่ค่อยมีลูกค้าในยามดึกมาใช้บริการมากนัก มิลินเดินเข้าไปในร้าน นึกขอบคุณฮีตเตอร์อุ่นๆ ที่ช่วยทำให้หายหนาวขึ้นมาพลัน

“กินอะไรดีคะ ดึกแล้ว มีแต่อาหารเหลือๆ” หญิงสาวถูมือเข้าหากันเพื่อสร้างความอบอุ่น เมียงมองอาหารในตู้ ก่อนจะเบะปากเมื่อไม่ค่อยมีอะไรเหลือให้รับประทานสักเท่าไรแล้ว “อะไรไม่รู้ ดูไม่ค่อยน่ากินเลย”

“อันนี้ก็โอนิกิริไง คุณไม่เคยกินเหรอ”

มิลินส่ายหน้า ทำให้คนถามโคลงศีรษะ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“อยู่มาได้ยังไงตั้งนาน ไม่เคยกินโอนิกิริ”

“ก็มันดูไม่น่ากิน มีแต่ข้าวกับเศษปลา ดูทำไม่น่าจะพอกิน”

“คุณนี่กินแต่ของหรุจจริงๆ เลย ถึงมันจะดูน้อยนิดแต่มันก็ช่วยให้อิ่มได้ นะ ราคาอันละร้อยเยนนิดๆ เอง ผมซื้อกินบ่อยเวลากระเป๋าสตางค์แห้งๆ”

“คุณกินอาหารเป็นกล่องลิคะ ฉันเลี้ยงก็ได้นะ ถือว่ามีอันนี้ตอบแทนที่เราได้รู้จักกัน” มิลินเสนออย่างเอื้อเฟื้อ ดูจากการกินอยู่ของเขาแล้วหล่อนก็นึกสงสาร เพราะมันช่างต่างจากคูร์กของหล่อนราวยอดฟ้ากับหุบเหว...ก็น่าสงสารหรอก ในประเทศญี่ปุ่นค่าครองชีพแพงหุฉี คนที่มาทำงานโดยไม่มีทุนรอนจากครอบครัวก็ต้องอยู่อย่างปากกัดตีนถีบเป็นธรรมดา

อดคิดไม่ได้ว่า...หากเพื่อนใหม่ของหล่อนมีอันจะกินจริง เขาก็คงไม่ต้องไปทำอาชีพเป็นผู้ขายขายบริการอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้หรอกกระมัง

ตลอดเวลาที่มิลินนั่งไปเพราะคิด อากัปกริยาที่แสดงออกมาแทนน้ำเสียงไม่ได้พ้นไปจากสายตาแหลมคมของคนในห้วงความคิดเลยแม้แต่น้อย

แต่ความรู้สึกของเขาผืนเก็บไว้ภายในดวงตาเรียบเฉย นานครั้งจึงจะโผล่แวบออกมาให้เห็นนอกหน้าต่างของหัวใจสักทีหนึ่ง

ใช่...เขาเป็นคนมีปมด้อย แม่พยายามจะทดแทนด้วยความสำเร็จต่อจุดหมายในชีวิตมากเพียงใด แต่สุดท้ายปมด้อยนั้นก็ยังอยู่ด้านใน คอยสะกิดให้รู้สึกแปลบปลาบเป็นครั้งคราว

“คุณอยากได้อะไรร้อนๆ กินไหม?”

มิลินพยักหน้า มองเขาเดินไปตักอาหารที่อยู่ในหม้อต้มตรงข้างเคาน์เตอร์ อาหารลักษณะประหลาดไม่เคยมีในประเทศไทยหล่อนก็เห็นมาหลายครั้ง แต่ไม่เคยได้มีโอกาสลองชิมเลย ครั้นจะชวนโคบายาชิรับประทาน แม้แต่ร้านสะดวกซื้อเขายังไม่ค่อยอยากจะทำกรายเข้ามา มีแต่ให้โม่ริ คนขับรถประจำตัวคอยซื้อให้หากจำเป็น

“เคยกินรีเปลา่ เขาเรียกว่าโอเด็งไง” ดวงตาสีเข้มพราวเป็นประกายคล้ายจะล่อเลียน จากนั้นก็พาหล่อนมานั่งลงตรงบาร์ที่เจอกันครั้งแรก แล้วยื่นถ้วยอาหารในมือให้

“ฉันจ่ายสตางค์...” มิลินหยิบกระเป๋าทะลุก็ขึ้นมาเปิด แต่อีกฝ่ายกอดมือไว้แล้วบอก

“ผมเลี้ยง วันที่ผมได้เปย์มาเยอะ”

หญิงสาวซังกัไป พร้อมกับแวตตาที่ฉายประกายฉงนโดยที่เจ้าตัวไม่ทันรู้สึก...เปย์? จากไหน?...จากสาวแก่แม่หม้ายที่มาใช้บริการนั่นหรือ...มิลินอดคิดในใจไม่ได้ แต่กระดากเกินกว่าที่จะพูดออกมาเนื่องจากมันเป็นเรื่องเปราะบางเหลือเกิน และหล่อนก็ไม่รู้ว่า...ลึกลงไปแล้วนั้นเขาจะคิดอะไรมาน้อยแค่ไหน

และเหมือนเขาจะคาดเดาความคิดของหล่อนออกไปหน้าคมเคร่งขรึ้นขณะเจ้าตัวบอกต่อ

“ไม่ใช่อย่างที่ว่าคุณคิดหรอกมิลิน ผมไปช่วยเขาเสิร์ฟอาหารเฉยๆ ไม่ได้โดนออฟไปไหนอย่างที่ว่าคุณกำลังคิด และถึงได้ ก็สบายใจได้เลยว่าผมไม่เอา

เงินนั้นมาเลี้ยงให้คุณลำบากใจหรอก”

ทางเสียงทำให้หล่อนรู้สึกได้ถึงความรู้สึกในใจของคนพูด มิลินจึงรีบรับถ้วยโอเด็งมาจากเขา ไม่กล้าสบตาเพราะนึกอายุที่อีกฝ่ายรับรู้ถึงความคิดตัวเองได้...ก็แล้วหล่อนจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าวันไหนเขาจะทำงานประเภทใด

อาหารที่หน้าตาเหมือนลูกชิ้นต้มในน้ำร้อนนี้รสชาติกลมกล่อมช่วยให้เกิดความอุ่นที่ร้อนหนาวลงไปอยู่ในท้อง หญิงสาวได้แต่บอกตัวเองว่าเสียตายนี่ไม่เคยได้รับประทาน เพราะแท้จริงแล้วก็ยังเป็นอาหารเรียบง่ายแต่รสชาติถือว่าอร่อยมากเลยทีเดียว

“คุณรู้ได้ยังไงว่ามันอร่อยนะ”

ภามหัวเราะ มองอาการรับประทานด้วยความเอร็ดอร่อยของหล่อนอย่างพึงพอใจ

“เขารู้กันทั้งนั้นแหละ โดยเฉพาะในหมู่กะเหรี่ยงอย่างพวกผม คุณต่างหากอยู่ญี่ปุ่นมาได้ยังไงตั้งปีกว่าไม่เคยกินโอเด็ง ไม่สงสัยหรือมันมีขายอยู่ทุกร้านสะดวกซื้อเลย”

“ฉันก็เห็น แต่ไม่เคยลอง โคบายาชิซึ่งไม่อนุญาตให้ฉันกินหรอก”

เขาเลิกคิ้ว...ยกไหล่

“คุณนี่ก็แปลก บางทีผมคิดว่าคุณก็เป็นตัวของตัวเอง มีความคิด แต่ทำไมถึงยอมให้แฟนมาห้ามในเรื่องที่มันง่ายไร้สาระ เช่นการเข้าเซเว่นมาซื้อโอเด็งไปกิน คนที่ไหนเขาก็ทำกัน”

“คุณไม่เข้าใจคนอย่างโคบายาชิหรอก ฉันคิดว่าเกิดมาเขาคงไม่เคยกินอาหารข้างทางเลย เขาเป็นคุณหนู มีแต่คนคอยพะเน้าพะนอเอาใจ บางทีฉันเองก็เกียจทะเลาะกับเขา หน้าเขาก็เลยยอม ไม่ดีเลยนะคะ แต่ทุกครั้งที่ทะเลาะกันฉันก็เหนื่อยจะไปร้องนอน คนอย่างเขาไม่เคยต้องออกแรงจ้อใคร”

“งั้นหรือ? มิลิน” คนตัวสูงทวนถามราวกับจะย้าเข้าไปในความรู้สึก ความนึกคิดของหญิงสาว “ถามหน่อยสิ ถ้าวันหนึ่งสมมติว่าคุณแต่งงานแต่งงานกับเขาไป มีกลายเป็นว่าคุณต้องกลายเป็นนกน้อยในกรงทองเลยหรือ

มีอะไรก็ต้องยอมทนเขาทุกอย่าง ไม่มีปากไม่มีเสียงอะไรเลย ไม่ได้กินในสิ่งที่
คุณอยากกิน ไม่ได้ทำในสิ่งที่คุณอยากทำ”

คำถามนั้นทำให้คนที่กำลังรับประทานอย่างเอร็ดอร่อยหนึ่งอึ้งไป รู้สึก
อาหารรสเลิศเลอในมือผิดเพี้ยนขึ้นมาดื้อๆ...ทำไมเขาต้องบังเอิญเกิดจะมานั่ง
อยู่กลางใจของหล่อนในเวลาบัดนี้ด้วยเล่า

“ถามจริงเถอะ ตอนนี่คุณนอนกับเขารึยัง”

คำถามนั้นยังผลให้คนฟังหน้าร้อน ทำตาตุ๋นใส่คนข้างๆ ที่ยกไหล่

“ทำหน้าอย่างนี้ก็คงจะยัง...เพราะยังไม่ได้ นายคนนั้นก็เลยยังไม่หนีไป
ไหน ระวังเถอะนะ คนญี่ปุ่นกับคนไทยคิดไม่เหมือนกัน ถ้าคุณไม่โอเคกับเขา
ในเรื่องเซ็กซ์ เต็มใจเขาจะหนีคุณไปหาคนอื่น...คนที่จะตอบโจทย์ของเขาได้ครบ
แล้วคุณจะเสียใจ ร้องให้ขี้มูกโป่ง”

“คุณพูดเกินไปแล้วนะคุณงาม นี่มันเป็นเรื่องของฉัน ไม่ว่าจะยังไง คุณ
เป็นแค่คนนอก ไม่มีสิทธิ์จะมาก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของฉันกับโคบายาชิ” ท้าย
เสียงหล่อนย้ำด้วยความโกรธแค้น...ผิดหรือไรเล่าที่หล่อนยังคงความเป็น
คนรักนวลสงวนตัว ไม่ปล่อยความสาวและพรหมจรรย์ให้แก่เขา...คนที่ยังไม่
สามารถทำให้หล่อนแน่ใจได้เลยสักนิดว่าจะวาดฝันอนาคตที่เหลือของชีวิตต่อ
ไปด้วยกันได้จริง

ทุกขี้ใจเหลือเกิน...แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องเลยที่หล่อนจะเล่าให้คนแปลก
หน้าที่เพิ่งรู้จักกันไม่กี่วันได้รับรู้ในขณะนี้

“ผมขอโทษ” งามตอบ เสียงตึงขึ้นโดยไม่รู้ตัว “ลืมไปว่าไม่ควรจะ
ก้าวล่วงเรื่องของคุณเพราะเราเพิ่งจะรู้จักกัน เอาเถอะ ผมสัญญาว่าต่อไปผม
จะไม่ยุ่งเรื่องของคุณอีก”

ดวงตาคู้งามเหลือบซ่อนมองคนที่อยู่ข้างตัว รู้สึกได้ว่า นอกจากคิดมาก
เหลือเกินแล้ว เขายังเป็นคนขี้น้อยรวมไปด้วยอีกอย่าง ดูเถอะ หล่อนควร
จะเป็นคนโกรธมากกว่าไม่ใช่หรือไร ทำไมตอนนี้กลายเป็นหล่อนที่กำลังถูก
กระทบกระเทือนใส่เข้าไปแล้วอย่างนั้น

“ถ้าผู้ชายเป็นแบบนี้เหมือนกันทั่วโลก ฉันเห็นจะขอลาไปบวชซี”
 “เป็นแบบไหน”

“คิดมากแบบคุณไงคะ คุณโกรธฉันทำไม ทั้งที่ฉันควรจะเป็นฝ่ายโกรธคุณแท้ๆ ที่มาพูดจาหยาบคายใส่ฉัน” มิลินว่า กินน้ำใสๆ ในถ้วยที่เหลืองจนหมด ก่อนจะทิ้งลงในถังขยะใกล้ตัว

“ผมก็พูดไปตรงๆ ตามประสาคนข้างถนน ผมไม่ได้คิดมากอะไร”

“ไม่จริงหรอก คุณน่าจะไม่รู้ตัว” มิลินยิ้มจางๆ ให้คนไม่คิดมากที่นั่งอยู่เคียงข้าง ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ขนาดฉันรู้จักคุณได้แค่สองสามวัน ยังรู้เลยว่าคุณคิดมาก แล้วก็ขี้ใจน้อยมากด้วย ทำตัวเหมือนคนมีปม คนอื่นพูดอะไรนิดหน่อยก็ทีกักเอาเองว่าเขาว่าตัว”

หน้าเขาบึ้งตึงโดยไม่รู้ตัว ยิ่งทำให้หล่อร่นมันใจในทฤษฎีของตัวเอง ดึกมากแล้ว...มิลินปิดปาก กลั้นหาว เมื่อหนังท้องตึงหนังตาก็หย่อน เบียร์ที่ดื่มเข้าไปก็กล่อมประสาทนิดๆ ให้อารมณ์ง่วงงุน

“นั่งกินอย่างนี้ก็เรียบง่ายดีนะ...คุณรู้มั๊ย บางทีฉันก็อิจฉาชีวิตของกานดา เพื่อนฉัน แต่เขาเป็นนักเรียนทุน ครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวธรรมดา ทุกคนช่วยกันทำงาน เขาสามารถไปไหนมาไหนได้ กินอะไรก็ได้ โดยที่ไม่ต้องฟังเสียงบ่นเสียงห้าม ไม่เหมือนฉัน จะทำอะไรก็มีพ่อกับแม่คอยห้ามตลอด มาอยู่ถึงนี้ก็ยังมีแฟนที่คอยห้ามอีก เชื่อไหมบางทีฉันก็อยากออกไปทำพาร์ตไทม์อย่างที่กานดาทำบ้างเหมือนกัน”

“ผมคิดว่าคุณน่าจะมั่งเงินมากพอที่จะอยู่ได้อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องทำพาร์ตไทม์ให้เหนื่อยเลยนะ”

มิลินส่ายศีรษะ ดวงตาคู้งามมองออกไปนอกร้าน ทอดถอนใจ

“มันไม่เกี่ยวกับเงินมากหรือน้อยหรอก ประสบการณ์ชีวิตเด็กนักเรียนนอก มันก็ต้องมีสักครั้งใหม่ละที่เราจะหัดออกไปทำพาร์ตไทม์ตามร้านอาหารบ้าง การทำงานได้เงินมาใช้เอง มันเป็นเรื่องน่าภูมิใจไม่ใช่หรือคะ”

คำบอกนั้นทำให้อีกฝ่ายหัวเราะ และหัวเราะดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“เจ้าหญิงทำไมไม่ติดดิน คงคิดอยากลิ้มลองความลำบากดูบ้างสินะ โธ... ผมว่าคุณอย่ารู้จักเลยคำว่ารสชาติชีวิตจริงๆ นะ มันไม่มีหรอกที่เรียกว่าหอมหวาน ชีวิตจริงมันไม่ได้สวยงามอย่างภาพที่คุณวาดไว้ มันเลวร้ายกว่านั้นเยอะ คุณอยู่บนหอคอยงาช้าง อยู่อย่างนั้นของคุณต่อไปนั่นก็คือที่สุดแล้ว...อย่าหาว่าผมไม่เตือนเลย”

ไฟในคอร์ทมืดหมดแล้วเมื่อหล่อนและเขาเดินกลับมาถึง มีเพียงไฟ จากห้องพักที่ชั้นสองซึ่งเป็นห้องของคุณและคุณนายยามาตะยังคงเปิดสว่าง ครั้นได้ยินเสียงเปิดประตูก็มีใครบางคนโผล่หน้าออกมามอง เมื่อเห็นว่าเป็นหล่อนกับภามาเดินกลับเข้ามา ไฟในห้องนั้นก็ปิดลง

“โอ้กำลังคงจะคอยดูอยู่ว่าเมื่อไหร่ลูๆ ของแกจะกลับมาครบ พอเห็นเรากลับมาก็ปิดไฟนอน” ภามบอก ยิ้มอ่อนโยนในใบหน้าเมื่อพูดถึงบุคคลที่รัก เขาเหมือนลูกแก้ว “ผมโชคดีที่ได้เจอกับครอบครัวนี้ แม้แต่ในเวลาที่ผมแอบจนไม่รู้จะไปไหน ผมก็ยังมีความสุขเอื้อเฟื้อตลอด”

“เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตคุณ เล่าให้ฉันฟังบ้างได้ไหมคะ”

เขายิ้มหม่น พลังเดินมาส่งหล่อนจนถึงหน้าลิฟต์ ท่ามกลางความมืดที่มีไฟเปิดอยู่เพียงสลัว ภามพิศมองใบหน้างามด้วยความรู้สึกห่วงๆ ในใจ

“ไว้วันหนึ่งถ้ามีเวลา ผมจะเล่าให้คุณฟัง วันนี้ผมเหนื่อยมากแล้ว ราตรีสวัสดิ์ มาริซัง โอยาสุมินาไซ”

“คุณชี้โก่ง”

“คุณนะเมามาเบียร์ ฟังไปก็ไม่รู้เรื่องหรอก นอนเสียเถอะ พรุ่งนี้ถ้าแฟนคุณมาเห็นว่าคุณนอนไม่พอ เตียวเขาจะไม่พอใจเอา”

“ฉัน...”

“อย่าคือสิ...โอยาสุมินาไซ”

“คุณไม่อยากเล่าให้ฉันฟังนี่นา ก็ได้...โอยาสุมินาไซ ราตรีสวัสดิ์ แต่สัญญาจะว่าวันหนึ่งจะเล่าให้ฉันฟัง”

ประตุลชีพต์ปิดลง ภามยังคงยืนอยู่ที่เดิมด้วยจิตใจที่สับสน โคลงศิระชะ
บอกตัวเองไม่ให้รู้สึกอะไร ไม่หวั่นไหวไปกับใบหน้าหวานๆ และคำพูด
อ่อนโยนที่เขาสร้างลามาจนแล้วเหลือเกินเหล่านั้น...นี่ถึงความเป็นจริงสิ ชีวิต
เขามันก็หยาบกระด้าง ลุ่มๆ ดอนๆ มาตลอดหลายปี

หล่อนเป็นดอกฟ้า...ไม่ใช่ดอกฟ้าธรรมดา ยังเป็นดอกฟ้าที่มีเจ้าของอีก
ด้วย ดังนั้นหมาวัดขี้เรื้อนอย่างเขาคงจะหັกห้ามใจ ไม่คิดอะไรเลยเกิดขึ้น
เลยไปตั้งแต่แรกเริ่มไม่ใช่หรือไร

ก็คงได้แค่เพียงคำว่า 'เพื่อน' เท่าที่หล่อนบอกเอาไว้แต่แรกแล้วเท่านั้น

ห้า

“คนข้างห้องของเธอเป็นคนไทยหรือมีม” กานดาทวนถาม นิ่งหน้าอย่างประหลาดใจเมื่อได้ฟังคำบอกเล่าของหญิงสาว “คนไหน ฉันเคยรู้จักหรือเปล่า เพราะฉันก็อยู่ที่นี้มานานพอจะรู้จักคนไทยมากอยู่...เมื่อกี้เธอว่าอะไรนะ เขายูมาลิบกว่าปีแล้วใช่ไหม อยู่นานขนาดนี้ก็น่าจะเป็นคนเก่าคนแก่ มีเหลืออยู่ไม่กี่คนหรอก”

“เขาชื่อกาม เธอเคยได้ยินหรือเปล่า”

“ไม่คุ้นแยะ เขาทำงานอะไร อยู่ที่ไหนหรือ”

“เอ่อ...” มิลินอึกอັก ไม่กล้าพูดเต็มปากนัก “ทำงานอยู่ในฝั่งที่ชินจูกุ เห็นว่าชื่ออัลคาทราช”

“ฮึ้ย...” ท่าทางตกใจนั้นไม่ทำให้หญิงสาวรู้สึกกระอักกระอ่วนเท่าแวตารังเกียจอย่างเห็นได้ชัดของคนเป็นเพื่อน กานดาสายตึระระ มองหน้าเพื่อนสาวแล้ว “อย่าบอกนะว่าเขาเป็นโฮสต์ ฉันเคยได้ยินเหมือนกันว่ามีคนไทยคนหนึ่งเป็นโฮสต์อยู่ที่อัลคาทราช มีคนที่รู้จักดีใจอยู่ ได้ข่าวว่าหล่อมากเลยนี่นา”

หล่อหรือ?...หล่อนก็ไม่แน่ใจ...บางทีเขาอาจจะหล่อมาก ไบหน้าคมสันมาตเซอร์ของเขาอาจจะถูกใจใครหลายคน แต่หล่อนก็ลืมนองส่วนนั้นไปถนัดใจ จำได้แต่เพียงน้ำเสียงอบอุ่น และท่าทางอ่อนโยนที่ผิดไปจากรูปลักษณ์ภายนอกของเขาเท่านั้น